

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

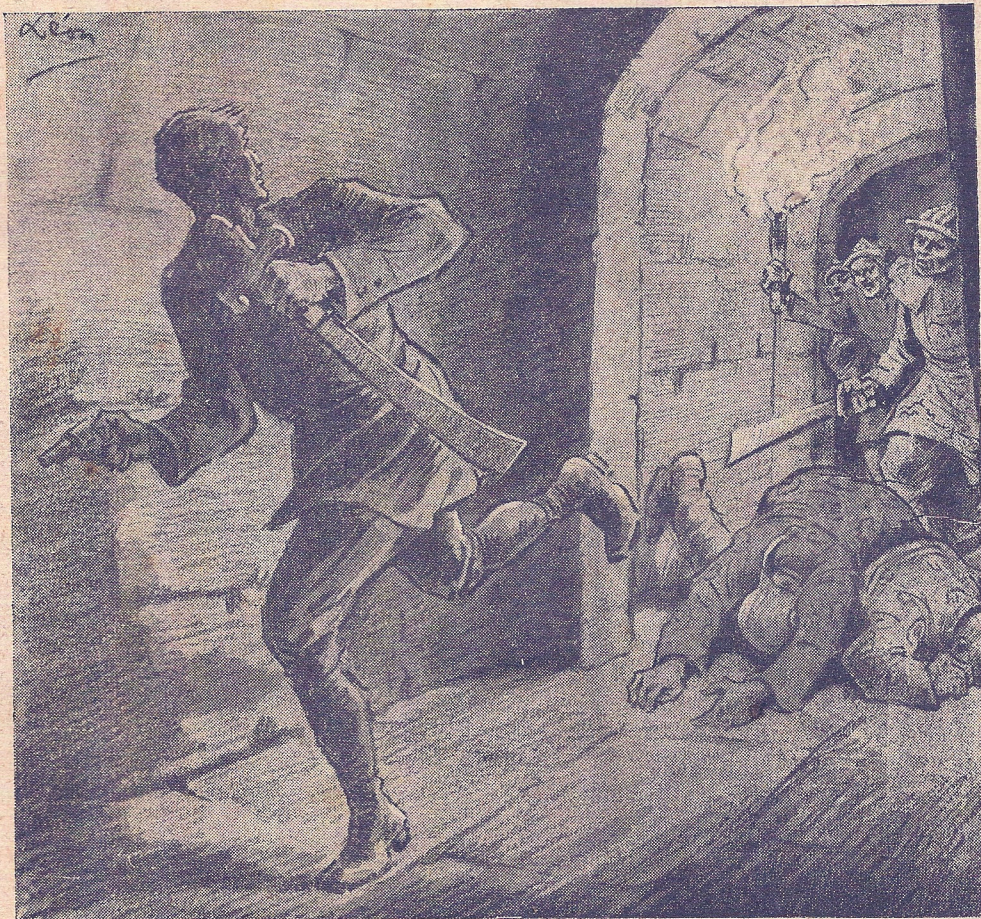

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

HET OFFER VAN HARI-SAN

Fr. 2.—

Er ontstond een kluwen van vallende lichamen.

No. 1301.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Prinsengracht 627, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

HET OFFER VAN HARI-SAN

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN NOODLOTTIG SCHOT.

Omstreeks tien uur in den morgen vloog er een blijkbaar zeer snelle vliegmaschine boven het gebied van Shensi, en volgde den loop van de Hwang-Ho, een van de machtigste stroommen van Midden-China, en die zich als een geweldige delta met tallooze stroomen en zijstroomen, duizenden mijlen verder zou uitstorten in den Golf van Chili.

Het toestel vloog op een hoogte van omstreeks duizend meter, en indien er zich daar beneden personen hadden bevonden, die van dergelijke dingen verstand hadden, dan zouden zij hebben gezien, dat de inzittenden zich gereedmaakten, aanstonds nog hooger te stijgen, waarschijnlijk om veilig heen te komen over het gebergte in de verte, aan welks voet het kleine plaatsje Yu-hoo-po gelegen is.

Maar daarop was niet veel kans, want het toestel bevond zich hier op de grens van China, waar de steden zeer schaarsch zijn en waar tot op heden de blanken slechts op zeer ver uiteen gelegen punten, vasten voet hebben kunnen krijgen, hetzij daar een zendingspost was, hetzij er een fabriek was opgericht van zijde, of een theeplantage was aangelegd, die dan meestal door Engelschen of Amerikanen beheerd werd.

Nog verder westwaarts zou men in het geheel niets meer van dien aard aantreffen, en daar begon het woeste, geheimzinnige, onherbergzame gebied, hetwelk overgaat in Thibet,

dat nog altijd een land van raadselen is gebleven voor den westerling, en waarin slechts zeer weinigen zijn doorgedrongen.

Wij noemen hier slechts terloops het Hollandsche echtpaar Visser, dat zich een grooten naam heeft gemaakt door de beklimming van de Kara-Khan.

Hiermede is duidelijk gemaakt, dat vliegmachines in deze streek al buitengewoon zeldzaam voorkwamen.

Wat was het dan voor een toestel, dat zich hier met zulk een buitengewone snelheid in noordelijke richting bewoog, en waarvan de oppervlakte flauwtjes glansde in het licht van de felle zon?

Het was de Duivel der Lucht, de wonderbaarlijke vliegmaschine van John Raffles, en hij zelf bestuurde ze op dit oogenblik, en naast en achter hem waren zijn onafscheidelijke metgezellen Charles Brand en James Henderson gezeten.

De reusachtige chauffeur was op dat oogenblik juist bezig met het toebereiden van den maaltijd, hetgeen geschiedde met behulp van electriciteit, opgewekt door dezelfde geniaal bedachte machine, die de schroef dreef.

Daartoe moest hij op de knieën liggen, want de Duivel der Lucht was berekend op een fabelachtige snelheid — en daaraan had men heel wat gemakken moeten opofferen. De lange en smalle kajuit was vlak achter den bestuurszetel,

juist een meter tachtig hoog, zoodat Raffles er rechtop kon staan, maar Henderson reeds niet meer, en daar die hoogte naar het staartstuk geleidelijk afnam, en het kleine kombuisje zich achterin bevond, zoo kan men zich voorstellen dat de bijna twee meter lange Henderson zich zelden anders dan kruipend of hurkend kon voortbewegen, en dat voor hem de zittende of liggende houding als het ware de aangewezen was.

En hoe zij daar kwamen is in weinige woorden verhaald.

Na een reeks van avonturen in Afrika, waar hij een goeden buit had verzameld, was Raffles voornemens geweest, met zijn vliegtuig een onbewoond eilandje op te zoeken in de Chineesche zee, waar hij een groot deel van zijn schatten bewaarde, teneinde die te vermeerderen met wat zijn gevaarvolle strooptocht in en om Johannesburg hem had opgeleverd.

De eene tegenslag was daarbij echter op den andere gevolgd, en na in handen te zijn geweest van fanatieke, Chineesche Boeddha-priesters, viel Raffles in die van de Engelschen, in de gedaante van den staf aan boord van een Engelsch oorlogsschip, hetwelk was uitgezonden om een afdeeling Chineesche piraten te straffen.

Het scheelde weinig of Raffles had er zijn vrijheid en zijn buit bij in geschoten, maar hij wist het een zoowel als het ander te redden, hij kon de vlucht nemen, en nog geen halven dag daarna was hij voor de eerste maal beland op een eenzame plek niet ver van den oever van de Hwang-Ho, waar hij op een gemakkelijk terug te vinden, geheel afgezonderde plek in het gebergte het overgrootste gedeelte van zijn schat had begraven, met de zekerheid, dat slechts het grootste van alle toevallen hem zou kunnen doen ontdekken.

Misschien was de plek niet zoo veilig als een van zijn diamanteneilanden, maar Raffles had ditmaal weinig keus, daar zijn gascylinders tot op de laatste waren verbruikt, en hij met den eenige, die hem was overgebleven, tot iederen prijs Engeland moest trachten te bereiken, of althans een punt, waar hij de cilindern op nieuw zou kunnen doen vullen.

Na den schat aldus te hebben verborgen, hadden de drie mannen zich wat levensmiddelen weten te verschaffen in een klein dorpje, omstreeks drie uren loopens verder gelegen, zij waren opnieuw opgestegen, thans met het vaste voornemen, regelrecht naar Engeland door te vliegen.

Want de Duivel der Lucht had ernstig geleden door al deze strubbelingen, het toestel moest noodzakelijk worden nagezien, onder-

deelen moesten worden hernieuwd, en dat kon nergens anders geschieden dan onder den rook van Londen.

Het was reeds vele uren geleden dat zij waren opgestegen, en zij zouden reeds heel wat verder zijn geweest, als Raffles maar het uiterste uit de machine had durven halen, hetgeen hij nu moest nalaten, uit vrees dat zij haar diensten zou weigeren.

Daar schoof het dorpje Yu-ho-poo reeds onder de vliegtuig voorbij, schier onzichtbaar, en daar rezen reeds de besneeuwde bergtoppen op van het gebergte dat hun den weg scheen te versperren.

Hierboven woei een ijzige, krachtige wind, en de Duivel der Lucht scheen moeite te hebben, ondanks haar naam, zich te handhaven in dien krachtigen luchtstroom, die haar deed schommelen, en somtijds deed steigeren als een vurig, al te krachtig gespoord paard.

Raffles zat met een ernstig gezicht achter zijn stuurwiel. Hij gevoelde het maar al te goed, de groote, mechanische vogel was zwaar gewond, en was niet meer zoo betrouwbaar als vroeger; nu en dan kraakte er op verdachte wijze iets, en dan was het alsof de reuzenvogel kreunde van pijn.

En toch besloot Raffles voort te gaan, zoover hij maar kon. Hij had nu eenmaal deze route gekozen, en hij was wel verplicht om haar te volgen, totdat hij weder betrekkelijk beschaafde streken zou hebben bereikt. Het was namelijk zijn doel, regelrecht naar Irkoetsk te vliegen, de groote Siberische stad, niet ver van het Baikal-meer gelegen en waar hij een trein zou vinden, als het noodig mocht zijn.

Het is waar, de tocht daarheen voerde over het verschrikkelijke gebied van de Gobi of Shamo, die in schrikwekkende eenzaamheid de uitgestrekte zandvlakte van Afrika nog overtreft, ten tweede zou hij dan zijn vliegtuig wel in den steek moeten laten, en ten derde was het zeer de vraag of de bolsjewisten hem en zijn beide metgezellen wel vrijen doorgang zouden verschaffen, nu de betrekkingen met Engeland steeds meer gespannen werden.

Natuurlijk had Raffles ook in China het dichtstbijzijnde spoorwegstation kunnen opzoeken, maar dat wilde hij juist zoolang mogelijk vermijden. Want heel zeker zou hij dan zijn vliegtuig moeten prijsgeven, die hem aanstonds zou verraden, en daarenboven viel het in die tijden van woeling en burgerkrijg, vóór de inval der Japanners al zeer moeilijk, in China per trein te reizen. Alle treinen waren opgeëischt door de elkander bestrijdende troepen, en er werd een zeer strenge controle uitgeoefend op alle burgerlijke reizigers.

Nu had Raffles rekening te houden met het

feit, dat de telegraaf en de telefoon reeds in geheel China mededeeling had gedaan van zijn stoutmoedige ontvluchting van den Engelschen kruiser, en zelfs in dit onmetelijke land zou hij spoedig ontdekt worden, tenzij hij zich schuilhield in de eenzaamheid, en dat was hij volstrekt niet voornemens.

Hij zette dus wel alles op één kaart, want hij wist maar al te goed dat een landing in de Gobi bijna zeker het einde zou beduiden.

Duizenden kilometers ver strekt zich daar de woestijn Gobi uit, zonder een spoor van water, en alleen maar doorsneden door den grooten karavaanweg van Kalgan naar Thasutai.

Was hij daar echter eenmaal overheen, dan zou hij weder water vinden, bosschen, zelfs gebaande wegen — en dus menschen. En hoe vreemd het ook moge klinken — in Rusland zou hij zich veiliger vinden dan in China, want de Russen zouden waarlijk wel aan andere dingen te denken hebben, dan aan de uitlevering van een Engelsch avonturier aan zijn landgenooten, die op dat tijdstip door de bolsjewisten fel gehaat werden.

En nog altijd scheerde de vliegmaschine over de witbesneeuwde toppen, in een snelheid die voor haar zeer gering was, nog geen 150 kilometer per uur, totdat weer de vlakke zich uitbreidde, en Raffles de machine aanstonds liet dalen, om onder een geweldige hagelbui uit te komen, die met ontzaglijke snelheid kwam aanzetten van den kant van het gebergte, en waardoor de zon nu en dan verduisterd werd.

Dit gelukte hem dan ook, maar daarbij moest hij op zeer geringe hoogte vliegen, en dat zou het einde van de Duivel der Lucht bezegelen....

Brand, die alle geluiden van den motor kende, hief eensklaps verschrikt het hoofd op, want boven het geraas van de schroef uit, had hij een scherp tikkend geluid gehoord, dat onmogelijk kon veroorzaakt zijn door het overslaan van den motor, want dat klonk heel anders.

En bijna op hetzelfde oogenblik maakte zich een zeer doordringende gaslucht kenbaar.

Verschrikt verliet Brand zijn plaats, begaf zich in de kajuit, en zag daar een uitdrukking op het gelaat van Henderson, die van die op zijn eigen zeker niet veel verschilde.

De reus stond daar met een aluminium pan in de hand, waarin reeds twee spiegeleieren sisten, en Brand ging op hem toe, en schreeuwde hem in het oor:

— Voorzichtig met het metaal! Geen vonken! Wij zouden verloren zijn! De geheele kajuit is al met gas gevuld! Zet snel alle luiken en ventilators die er zijn wagewijd open!

— Maar wat is er dan gebeurd, mijnheer Brand? vroeg Henderson ontsteld, terwijl hij

zeer voorzichtig de aluminium pan uit zijn handen zette. Ik wilde juist mijn pijp aansteken!

— Blij dat je er nog even mee gewacht hebt, James, zeide Brand sarcastisch, anders zouden wij je spiegeleieren zeker niet meer noodig hebben! Een van de cylinders met saamgeperst gas, onze laatste, heeft een lek gekregen!

— Hoe is dat mogelijk, mijnheer Brand? Zij zijn toch goed beschermd en men kan er onmogelijk tegen stooten!

Brand gaf geen antwoord, maar bukte zich snel, kroop op zijn knieën naar het vooreinde van de kajuit, en lichtte daar een tamelijk groot luik in den vloer op, zoodat de vijf naast elkander liggende, stalen cylinders zichtbaar werden, die bijna even lang waren als de geheele machine.

Daarin was onder zeer sterken druk het gas samengeperst, hetwelk den door Raffles uitgevonden motor in beweging moest brengen.

Hij werd bijna onpasselijk door de gaslucht, die hem nu vlak in het gelaat sloeg, en hij bemerkte een luid sissend geluid.

En toen hij zich nog wat dieper boog, zag hij een zuiver rond gat in de bovenzijde van den gascylinder!

Een kreet ontsnapte hem.

Een kogel moest zooeven den gascylinder getroffen hebben, en den betrekkelijk dunnen stalen wand op twee plaatsen hebben doorboord!

En het moest een moderne, met een stalen mantel omgeven kogel zijn geweest, afgeschoten uit een voortreffelijk geweer!

Was het een toevalstreffer geweest? Schoot de schutter met opzet?

Het kwam er op het oogenblik weinig op aan — de hoofdzaak was dat het gas zich met onweerstaanbaar geweld een uitweg baande door de beide kogelgaten, en dat de cylinder binnen weinige minuten zou zijn leeggelopen.

En het was nog een geluk te noemen, dat het projectiel zijn weg gekozen had door den cylinder, en geen van de drie mannen had geraakt!

Brand kroop zoo spoedig hij kon weer naar de bestuurdersplaats terug, en schreeuwde Raffles in het oor, wat hij zooeven ontdekt had.

Even vertrok het ernstige gelaat, en toen riep Raffles rustig terug:

— Dan blijft ons natuurlijk niets anders over dan te landen — en de hemel geve dat wij er in mogen slagen, op dit rotsachtige terrein! Er is een hevige wind opgestoken, die de besturing zeer lastig maakt!

Geen van beide mannen sprak, al was het

ook nog zoo kort, over een poging, het lek te dichten. Zij wisten maar al te goed dat dit volstrekt onmogelijk was, en dat men niet kon opwerken tegen een druk van niet minder dan 6 atmosferen. Iedere stop of prop, die men in de opening zou willen trachten te plaatsen, zou er aanstonds met de kracht van een kanonschot worden uitgeslingerd. Het was zelfs zeer gevaarlijk, de opening met de hand te naderen, met zooveel geweldige kracht baande het sterk samengedrukte gas zich een uitweg.

En Raffles had nog slechts vijf, hoogstens tien minuten, om naar een goede landingsplaats te zoeken.

Wel achtervolgde het ongeluk het drietal zwaar in de laatste weken!

Zij dachten China thans achter zich te kunnen laten, en in Siberië betrekkelijke veiligheid te kunnen genieten — en nu maakte dat ongelukkige schot eensklaps aan al die verwachtingen ruw een einde.

Inderdaad was de toestand zeer gevaarlijk te achten. Weliswaar bevond men zich nu aan gene zijde van het gebergte, maar hier bevonden zich de spitse uitloopers daarvan, en elk oogenblik zou de vliegmaschine de kans loopen, slecht bestuurbaar als zij was, tegen een dier steile rotswanden verbrijzeld te worden.

Raffles had dan ook de uiterste stuurmanskunst noodig, de Duivel der Lucht in de lucht te handhaven.

Met iedere seconde werd de druk van het gas minder, de motor verloor dus aanzienlijk aan kracht, de snelheid nam voortdurend af, en spoedig zou er een oogenblik aanbreken, dat de machine zou stilstaan, en dan moest de bestuurder maar zien, hoe hij in een glijvlucht het toestel veilig op den grond bracht.

En Raffles werd nu heen en weer geslingerd tusschen de noodzakelijkheid, den afstand tusschen den grond en het sterk gehavende vliegtuig zoo klein mogelijk te maken, teneinde de aanraking van dien grond zooveel mogelijk te verzwakken, en zijn plicht, zoo hoog mogelijk te vliegen, opdat hij een goed landingsterrein zou kunnen uitkiezen!

En die keuze werd nog bemoelijkd doordat de wind steeds heftiger opstak en de Duivel der Lucht, onbestuurbaar geworden door haar geringe snelheid, ver uit haar richting dreef.

Raffles wist dan ook volstrekt niet waar hij zich ergens bevond, toen hij bemerkte dat de schroef nog langzamer draaide, steeds langzamer, en eindelijk stilstond.

De onregelmatige explosies van den motor hadden nu geheel opgehouden — het was een levenloos ding, dat daar nu als een reusachtig boomblad door den wind werd voortgedreven.

Met ijzeren vuist hield Raffles het kleine

stuurrad omkneld, de oogen strak voor zich uit gericht op dien onheilspellenden bodem.

De gaslucht was zoo onverdragelijk geworden, dat Henderson, ten einde raad met de kleine houtbijl het luikje in het dak aanzienlijk had moeten vergrooten, zoodat de splinters van het harde, taaie hout in het rond vlogen.

Men moest landen, tot iederen prijs. Raffles, die zich niet van zijn plaats kon bewegen, ademde het gas voortdurend in, hij voelde zich misselijk worden, en hij vreesde dat hij het niet lang meer zou uithouden, ondanks al zijn geestkracht.

En de glijvlucht begon, op goed geluk en zonder dat Raffles langer in staat was, zijn landingsterrein uit te kiezen.

De bergen waren hier veel lager, en daar, een halven kilometer verder ongeveer, meende hij den toegang te zien tot wat er uitzag als een dalkom. Het geleek op een reusachtige poort, en Raffles hoopte, dat hij die poort zou kunnen bereiken, en dat het dal gelegenheid zou bieden om er te landen.

Zou hij het bereiken?

Tot iederen prijs moest hij dit pogen, want een landing op den grond, recht onder de machine zou zeker onherroepelijk het einde beteekenen. Overal lagen losse rotsblokken, en de vaart van het vliegtuig was, door den stormwind die het voortdreef, zoo groot, dat het met de snelheid van een expresstrein tegen die rotsen zou opstormen, en versplinterd zou worden. En het lot der inzittenden was dan niet twijfelachtig!

Plotseling was er een stilte ingetreden, nu schroef en machine zwegen, die vreemd en geheimzinnig aanded.

Geen van de drie mannen sprak een woord.

Zij waren dicht bij elkander gekropen, instinctief, alle drie in de stuurhut.

Men hoorde niets dan het suizen van den wind onder de draagvlakken door.

Raffles wist de vliegmaschine, gebruikmakend van de windsnelheid, een weinig te doen klimmen en steeds duidelijker teekende de ingang van het ravijn daarginds zich af.

Spoedig deed hij zich voor als een monsterachtig groote, door menschenhanden gebouwde poort, maar dit bleek gezichtsbedrog, want het was de natuur zelve, die deze wonderlijke rotspoort geschapen had.

Het leek op een gevangenispoort zonder deuren, gewelfd, en van ongehoorde afmetingen. De poort was op zijn minst veertig meters breed en wel bijna honderd meter hoog, en aan weerszijden strekten zich de granieten wanden uit, die het dal omgaven.

Raffles poogde de machine over den bovenkant van die monsterachtige poort heen te

tillen. Het was reeds te laat! En hij was dus verplicht, onder het booggewelf door te vliegen, en dat met een machine, waarvan de snelheid zoo ongelijkmatig was, en die niet meer op haar motor kon vertrouwen!

Alle drie mannen waren een weinig bleek geworden en zij bleven stom, toen Raffles zoo nauwkeurig mogelijk mat, en het toestel recht op de poort afstuurde. Het vleugeldek van de Duivel der Lucht mat, van het eene naar het andere uiteinde, iets meer dan twaalf meter. Er bleef dus aan weerszijden slechts veertien meter over. Maar Raffles aarzelde niet langer, want hij had daar, aan gene zijde van de poort, een weide meenen te ontdekken, boomen en planten.

En schuin dalende schoot de Duivel der Lucht onder het poortgewelf door!

Brand had onwillekeurig een kreet geslaakt.

En nu was men het dal genaderd, en een oogenblik daarna schoot de vliegmaschine neer, raakte even den bodem, sprong op als een gummibal, kwam nogmaals en nogmaals neer, en strandde toen als een wrak, nadat een der wielen tegen een rotsblok was aangebots, zoodat het scheef neerzakte, als een doodelijk gewonde arend.

Niet zonder moeite maakten de drie mannen zich vrij, en klauterden uit het ten doode gedoemde toestel.

En bijna op hetzelfde oogenblik slaakte Henderson een luide kreet, en wees met uitgestrekte hand naar de vlakte. Van alle zijden kwamen kleine figuurtjes opdagen, tientallen, honderden, naar het scheen duizenden, in gele, roode en zwarte gewaden gekleed, die snel grooter werden, en krijschend op de machine en de drie blanken afstormden.

HOOFDSTUK II.

DE TUIN DER VERSCHRIKKINGEN.

Henderson wilde met een woedenden schreeuw naar zijn revolver grijpen, maar Raffles gebod haastig:

— Geen dwaasheden, James! Je ziet wel, dat wij ons lot nog slechts verergeren, door een poging tot verzet.

— Moeten wij ons laten slachten zonder ons te verweren, mylord?

— In ieder geval zullen wij ons lot niet verbeteren, door onze revolver in dien hoop leeg te schieten! antwoordde Raffles schouderophalend. Die lieden zijn misschien alleen geschrikt door het zien van onze vliegmaschine!

— Waar zijn wij hier ergens? vroeg Brand, die zijn kalmte alweer herwonnen had.

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van! Maar in ieder geval zijn wij hier in een gebied, op de grenzen van de Gobi, waar nog maar zeer zelden een westerling den voet heeft gezet. Het is trouwens duidelijk aan de houding van die aanstormende heeren te zien, dat zij niet bepaald vriendelijk gezind zijn ten aanzien van de blanken!

— Het zijn schreeuwende duivels! gromde Henderson woedend.

En dit was het laatste, wat zij konden zeggen, want het volgende oogenblik waren zij omringd door een menigte Chineezzen.

Onder andere omstandigheden zou Brand zeker genoten hebben van het schoone schouwspel, want dit waren geen Chineezzen uit het

moderne Shanghai, met goedkope confectiepakjes, kortgesneden haar, geruite sportpetten, maar dit waren Chineezzen zooals men ze ziet in de prentenboeken, gekleed in kleurige zijde, wijde broeken, lange gewaden, die tot op de knie afhingen, en zonderlinge hoofddeksels, waaronder de lange staart afhing, keurig gevlochten, of in sommige gevallen als een tulband om het hoofd gewonden.

Verreweg de meesten waren gewapend met ouderwetsche zwaarden, in een scheede van echt ivoor en met prachtig bewerkte grepen van dezelfde stof, en die in breede gordels van helkleurige zijde staken.

Raffles had onmiddellijk begrepen dat hij hier te doen had met een van die weinige nog overgebleven kolonies, godsdienstige secten, die men nog op sommige plaatsen in China aantreft, en die nog volstrekt niet zijn aangeraakt door de westersche beschaving.

Soms beschikten deze kolonies over zeer uitgestrekte gebieden, grooter dan een Engelsch graafschap, waarvan zij de grenzen met hand en tand bleven verdedigen tegen indringers. Zij waren omgeven door een waas van geheimzinnigheid, en somtijds zag men leden van zulk een secte in de groote steden, waar zij dan geheimzinnige opdrachten kwamen vervullen. In de tijden van het Keizersschap vooral zag men priesters, soldaten en mandarijnen, uit deze kolonies afkomstig ten hove verschijnen,

en dan plotseling weder verdwijnen even mysterieus als zij gekomen waren.

Kortom, dit was zeker een stukje van het China, dat men nog altijd niet, of misschien niet meer kende.

En het was maar al te duidelijk te zien dat deze lieden hun vijandig gezind waren.

Onder hen bevond zich een afdeeling soldaten met stalen maliënkolders, zilveren helmen op het hoofd, en lange lansen, waaraan kleine vaantjes bevestigd waren van gele zijde.

Die soldaten droegen een rond schild, versierd met een prachtig uit koper gedreven draak, en een zwaard zonder scheede, dat in hun breeden gordel gestoken was.

Onder hen bevonden zich twee mannen, die als eenig kleedingstuk een soort van heupdoek droegen, en wier hoofd zoo kaal was geschoren als de schaal van een ei. Zij hadden lange snorren, gitzwart, die van hun bovenlip tot bijna op hun borst afhingen, en hun huidskleur was donkergeel. Zij waren buitengewoon groot, en hun behaarde lichamen deden hen op monsterachtige gorilla's gelijken.

Zij waren gewapend met een breed zwaard, waarvan de kling meer dan een meter lang was, en aan het einde bijna een decimeter breed.

De greep hiervan was met riet omvlochten. Raffles wist aanstonds dat dit de beulen waren, die hier op een enkelen wenk van den meester de hoofden der veroordeelden in het stof deden rollen.

Zelfs nu nog, in deze verlichte tijden, voert ieder regiment infanterie zijn eigen beul mede, een gewoon soldaat, die, als de anderen, zijn aardappelen jassen moet, zorgt dat zijn geweer in orde is — maar die dwars op den rug het vreeselijk scherpe zwaard draagt, dat hem als beul onderscheidt. Ernstige misdrijven als desertie, verraad en insubordinatie in oorlogstijd, worden onmiddellijk berecht, en de dader wordt op slag onthoofd door den regimentsbeul.

Uit die aanstormende lieden, die plotseling als aan den grond genageld waren blijven staan bij het zien der vliegmaschine, trad nu een oud man te voorschijn, maar met een nog ongebogen hooge gestalte, het gelaat met duizenden rimpeltjes geteekend.

Aan de eerbiedige houding van de anderen was het onmiddellijk te zien, dat deze man een aanvoerder, een opperhoofd moest zijn. Hij droeg een gewaad van glanzende, gele zijde, en op zijn mandarijnenmuts schitterde de blauwe knoop, ten bewijze dat hij mandarijn der eerste klasse was.

Maar ook was hij priester, hetgeen Raffles afleidde uit de versierselen van zijn lang overkleed.

Met een onbeweeglijk gelaat trad hij tot

vlak voor Raffles, mompelde eenige onverstaanbare woorden, en eensklaps hief hij de hand op, en sloeg den gehaten vreemdeling in het gelaat. Met een kreet als een gewonde stier vloog Henderson brullend van woede op den beleediger van zijn meester toe, maar Raffles, die slechts een weinig verbleekt was, beval met luide stem:

— Geen stap verder, James! Ik beveel het je! Die man zal zijn straf niet ontloopen, wees daar maar zeker van!

De man in het geel scheen een paar woorden Engelsch te spreken, en zeide op scherp toon tot Raffles, terwijl zijn oogen boosaardig schitterden onder zijn witte wenkbrauwen:

— Hoe durfde je hierkomen, jij hond van een Brit?

— Ik deed het niet met opzet, mandarijn! antwoordde Raffles kortaf. Mijn machine, de groote vogel, dien gij daar ziet, werd zwaar gewond en stortte hier terneder. Indien gij ons ongehinderd wilt laten vertrekken met onze wapens....

Het opperhoofd drukte zijn hoofd langzaam in zijn nek, gluurde Raffles tusschen de bijna gesloten oogleden spottend aan, en toen zeide hij ijskoud en afgemeten:

— De Westerling, die in ons afgezonderd gebied binnendringt, heeft zijn leven verbeurd — gij zult sterven, gij en uw metgezellen. Maar eerst zullen wij het vervloekte toestel vernielen, dat u heeft hiergebracht.

Hij verwijderde zich een paar schreden, mompelde een paar woorden tot den aanvoerder der soldaten, en de drie mannen werden vastgegrepen, omringd door wel twintig dier geharnaste lieden, en snel terzijde gevoerd, zeker om te voorkomen, dat zij een poging zouden doen, den wondervogel te redden.

En dat werd hun geluk, zooals spoedig genoeg zou blijken.

De mandarijn, omringd door een soort van staf, had zich naar de Duivel der Lucht begeven, schreed er nu langzaam omheen, en gaf toen haastig eenige bevelen.

Twee mannen kwamen aandragen met harsfakkels.

Raffles wilde schreeuwen, een waarschuwend kreet slaken — het was reeds te laat.

De mannen waren dicht op de vliegmaschine toegetreden en op hetzelfde oogenblik deed een ontzettende ontploffing de lucht daveren, den grond trillen.

Het nog steeds met kracht uitstroomende lichtgas had vlamgevat, en het stalen reservoir was uit elkander gesprongen, de scherven waren naar alle zijden gevlogen en de ongelukkige Duivel der Lucht brandde zelve reeds als een fakkel.

Een der grootste scherven van den stalen cylinder had den mandarijn zoodanig getroffen, dat hij als het ware onthoofd werd. De beide fakkeldragers waren op slag gedood, evenals nog vijf anderen, die dicht bij de machine waren gaan staan, en overal jammerden gewonden.

Een luide kreet van ontzetting en woede was opgegaan onder de menigte, die op een veiligen afstand was gebleven, en sommige soldaten hieven reeds dreigend hunne wapens op tegen de bewerkers van dit onheil, die zeker over bovenaardsche machten beschikten, en een verbond hadden gesloten met den Boozen Geest, toen er een jonge, krachtig gebouwde man kwam aanstappen, met een regelmatig gevormd, slechts zeer lichtgeel gelaat en groote, gitzwarte, bevelende oogen.

Hij bleef vlak voor Raffles stilstaan, keek hem met een eigenaardig lachje aan, wendde zich echter dadelijk weer af, besteeg wat verder een plat rotsblok, en nu begon hij met een heldere, ver in het rond klinkende stem te spreken in een taal, een Chineesch idioom, dat Raffles niet kende.

De drie gevangenen keken zwijgend toe, zonder zich te verroeren.

Zij begrepen aanstonds wat hiervan de betekenis moest zijn. Het opperhoofd was zooeven gedood door een noodlottig ongeluk — het was zijn opvolger, die daar nu aan het woord was en de kolonie, de secte, of wat het anders mocht zijn, toesprak.

Maar toen zag het scherpe oog van Raffles hoe er uit de menigte een andere man naar voren drong, ook jong nog, van een sterk Mongoolsch type, met uitspringende jukbeenderen en vierkante kaken, die langzaam op het rotsblok toetrad, waarop de spreker stond met gekruiste armen en plotseling de hand ophief, als om stilte te bevelen.

De man op het rotsblok zweeg verbaasd en keek met een duisteren blik op den ander neer, die nu op zijn beurt begon te spreken.

Raffles boog zich naar Brand over en fluisterde hem toe:

— Twee mededingers! Prachtig! Als er nog iets ons redden kan dan zal het misschien de vijandschap zijn tusschen die twee eierzuchtigen, die elkander de heerschappij betwisten. Ik ben niet bloeddorstig, maar er zal misschien nog wel aanleiding zijn, de stalen scherf te zegenen, die dat heerschap naar de andere wereld zond.

De soldaten lieten een dreigend gegrom hooren, en Raffles zweeg.

De man met het Mongoolsche gezicht was nog wat naderbij gekomen, verhief zijn stem, en nu stonden de twee dreigend tegenover elkander.

Er kon niet aan getwijfeld worden — die twee hadden reeds lang verlangend uitgezien naar den dood van den aanvoerder, en beiden schenen zich gerechtigd te achten, zijn plaats in te nemen.

Maar de man op het rotsblok scheen toch wel de oudste en de beste rechten te hebben, want een heesch gejuich ging uit de menigte op, zwaarden en lansen werden naar hem opgeheven, en een zegevierend lachje verscheen om de dunne lippen van den jongeman, terwijl de Mongool, na een langzame beweging van het hoofd in het rond, als om den toestand eens op te nemen, zich terugtrok, maar niet zonder een dreigend gebaar te hebben gemaakt.

Het was duidelijk, dat hij zich niet gewonnen zou geven.

De man op het rotsblok bleef doorspreken, en Raffles hoorde hem een paar malen een naam noemen, Hu-Wang, die waarschijnlijk zijn eigen was.

Hij sprak wel bijna een kwartier op denzelfden toon, zonder eenige stemverheffing, en al dien tijd lag daar de doode mandarijn, zonder dat iemand naar hem omzag.

Maar nu eindelijk stapte hij van het rotsblok, rauwe stemmen juichten hem toe, anderen echter keerden zich af, en het was maar al te duidelijk te zien, dat die onverwachte ramp eensklaps tweespalt had gebracht in de kolonie.

Nu echter bemoeide men zich met de dooden, en de mandarijn werd nu vol eerbied opgenomen, en zes mannen droegen hem weg.

Raffles wist dat hem een begrafenis vol pracht en praal wachtte en vol angst zag hij dat oogenblik tegemoet — want het zou zeker bij die begrafenis zijn, dat de drie gevangenen geofferd zouden worden.

Maar toen nu al die lieden zich gereed schenen te maken naar een onbekende bestemming te trekken, toen trad Hu-Wang, zooals hij inderdaad heette, opnieuw op Raffles toe, en zeide op gedempten toon in vrij goed Engelsch, met weer dat eigenaardige glimlachje om zijn lippen:

— Door Uw toedoen, hond uit het noorden, is onze aanvoerder gedood. Door Uw toedoen hebben zes der onzen den dood gevonden, en meerderen zijn zwaar gewond. Gij zult sterven, en wij zullen U den dood brengen — maar hoop niet op het zwaard van den beul! Gij zult den dood ondergaan in den Tuin der Verschrikkingen. . . .

Heel even huiverde Raffles, maar hij wist zich te beheerschen, en toonde den Chinees een kalm, moedig gelaat.

En toch wist hij, wat die ander bedoelde! Hij had al meer dan eens gelezen over die prachtige parken, schooner dan in een sprookje

uit de 1001-Nacht, die met verfijnde wreedheid door de Chineezzen tot een waar lustoord worden gemaakt om voor de ter dood veroordeelden het afscheid van het zoete leven des te vreeselijker te maken. Hij wist dat deze tuinen en parken inderdaad nog niet lang geleden bestaan hadden vlak bij Shanghai, bij Hongkong, bij Canton, en bij andere groote Chineesche steden, waar zij echter langzamerhand verdwenen onder den invloed der Westersche beschaving. Hij wist echter evenzeer dat die Tuinen der Verschrikking, nog in het verborgen hier en daar bestonden, vol geheimzinnige marteltuigen, en in welker nabijheid meestal ook de gevangenis-gelegen zijn, waar het voederen der veroordeelden, die niets anders te eten krijgen, voor het publiek van heeren en dames een wekelijks terugkeerend vermaak is, dat aan de handelaars van slachtafval een goed bestaan verschaft.

Brand, die het verstaan had, was zeer bleek geworden. Hij beschikte niet over de geestkracht van Raffles en hij dacht met afschuw aan hetgeen hen misschien te wachten kon staan.

Maar tijd tot nadenken was er niet, want Hu-Wang was weer achteruitgetreden en op een wenk van hem namen de soldaten de drie gevangenen in hun midden, en voerden hen weg, terwijl de punten der lanssen in hun ruggen en zijden dreigden.

Raffles had met een enkel woord zijn beide makkers tot kalmte aangemaand, daar ieder verzet hier immers nutteloos zou zijn en het einde slechts kon verhaasten.

Toch was hij zelf somber gestemd. De vlieg-machine was voorgoed verloren, er was zelfs bijna niets meer van over, daar de heftigheid der ontploffing haar geheel uit elkander had gerukt.

De trouwe Duivel der Lucht zou dus geen dienst meer kunnen doen, om Raffles en de zijnen weg te voeren uit deze plaats der verschrikking.

Verder wist hij in de verste verte niet, waar hij zich ergens kon bevinden. Alleen begreep hij, dat geen Westerling hem hier hulp zou kunnen bieden, in deze streek, waar de Chineezzen de alleenheerschappij voeren. Nergens had hij ook gebaande wegen gezien, nergens een huis, noch dat van een Chinees, noch dat van een Engelschman.

Neen, op redding van buitenaf behoefden zij zeker ditmaal niet te rekenen.

Vreemd genoeg had men hun hunne revolvers en messen niet afgenomen, want zij zouden toch zeker het gebruik van vuurwapens wel kennen, deze ouderwetsche Chineezzen!

Waarschijnlijk was het in de opwindning vergeten, en Raffles knoopte voor alle zeker-

heid zijn buis dicht over zijn gordel, teneinde zijn wapens te verbergen.

Een soort van optocht had zich gevormd; geheel vooraan werd het lijk van den mandarijn gedragen door zes mannen, die telkens werden afgelost, dan volgden eenige litanieën zingende priesters, een afdeeling soldaten, weer anderen, die luid weeklaagden, nogmaals soldaten, dan de drie gevangenen, en weer priesters, soldaten en anderen.

— Wat kon die bende hier toch zijn komen doen? vroeg Brand op zachten toon, zich tot Raffles wendend.

— Ik weet het zelf niet, Brand! Maar het waarschijnlijkste is, dat dit woeste ravijn, dat er zoo geheimzinnig uitziet met zijn ontzaglijken toegangspoort, voor deze Chineezzen een heilige bedevaartsplaats is, waar zij geregeld bijeen komen.

— Waar zouden zij ons nu heenbrengen?

— Waarschijnlijk naar hun stad of dorp.

— Er zouden in het geheel geen vrouwen zijn hier?

— Dat betwijfel ik! Chineesche Boeddha-priesters mogen natuurlijk niet huwen, maar de soldaten en de anderen zullen daar wel vrij in zijn. Wij zullen het wel zien, Brand, en laten wij vooral onze kalmte bewaren, want daarvan hangt alles af. Er moet toch een of ander middel gevonden worden, om uit de handen van deze kerels te ontsnappen! En wij zullen alleen op ons zelve kunnen vertrouwen, want hulp van buiten behoeven wij niet te verwachten!

De optocht slingerde zich nu door het ravijn heen, en verliet het een kwartier later ongeveer door een uitgang, juist tegenover de reusachtige granieten poort gelegen, en zoo smal, dat men er niet anders dan bij vieren tegelijk kon passeeren!

Het duurde dan ook vrij lang voor de drie gevangenen zelve door dezen nauwen uitgang gingen, en hun verbazing was groot, toen zij bemerkten, hoe het landschap eensklaps veranderde, en hoe de barre rotsen plaatsmaakten voor welige weiden, dichte bosschen en zachtglooiende heuvels, waarvan de hellingen hier en daar beplant waren met mais, graan en wijndruif.

Van een bepaalden weg was ook nu nog geen sprake, maar dwars over een weiland liep een platgetreden pad, hetwelk de stoet nu volgde.

Er moesten ook muzikanten onder die lieden zijn, want nauwelijks was het ravijn verlaten, of een langzame treurmarsch klonk op, en daarbij het doffe geroffel van omfloerste trommen.

Luid klonken de weeklachten der rouwdragers, vooraan in den stoet, en telkens zag

men hoe priesters het gelid verlieten, zich jammerend op den grond wierpen en telkens en telkens weer het voorhoofd ter aarde bogen.

Zoo verstreek bijna een vol uur, en toen zij nogmaals den top van een heuvel bereikt hadden, zagen Raffles en zijn vrienden in een lieflijk dal een dorp liggen, bestaande uit kleine huizen, van bamboe opgetrokken, en hutten van riet en aarde.

Er was echter ook een groot, steenen gebouw met een meterdikken muur omringd, grauw van ouderdom en dat er inderdaad uitzag als een van die Chineesche kloosters, zooals men die vooral in Thibet nog ongeschonden aantreft, ofschoon zij zeker tot in het begin van onze jaartelling in ouderdom teruggaan.

Over een dier zware muren heen, die van kanteelen waren voorzien, kon men, van de plek waar de drie mannen stonden, een binnenplaats voor een gedeelte overzien, waaraan verschillende gebouwen grensden.

Kleine gedaanten bewogen zich daar langzaam heen en weder.

De vensters van het hoofdgebouw waren hoog en zeer smal, en men kon zich voorstellen dat daarbinnen steeds een halve duisternis moest heerschen.

Verder was er nog een ander groot gebouw te zien, waarvan het doel niet duidelijk was.

Naderhand bleek het een verlaten kooster te zijn, hetwelk als gevangenis werd gebruikt

en waarvan een deel bewoond werd door louter vrouwen. Onder haar waren er ook eenige, zooals Raffles naderhand vernam, die de beulen op een niet te beschrijven wijze moesten bijstaan in hun vreeselijk werk.

Aan de andere zijde van het dorp was hoog opgaand geboomte zichtbaar, en de drie mannen meenden tusschen het groen door, het blinken te zien van helder water.

Daarginds scheen een soort van tuin te zijn of park, door een lagen, met mos begroeiden muur omgeven.

Maar niet lang kon het drietal zich hier ophouden, want reeds werden zij weder voortgedreven, en onder het gehuil en de woedende gebaren der thans bijeen gestroomde menigte gingen zij het dorp binnen, en werden onmiddellijk naar de gevangenis gebracht, waar zij in afzonderlijke cellen werden geworpen, die echter niet ver van elkander af gelegen waren, en waarvan de dikke deuren met een luiden slag achter hen dichtvielen.

Het laatste gezicht dat Raffles zag was dat van Hu-Wang, nog altijd met datzelfde eigenaardige lachje om zijn dunne lippen.

— Ja, ik begrijp dat lachje wel! bromde Raffles voor zich heen, zoodra hij alleen was. Je moest mij eigenlijk dankbaar zijn, jij gele schelm, want de ondergang van mijn arme machine zal jou misschien roem en eer verschaffen, tenminste wanneer die Mongoolsche duivel geen roet in je eten werpt!

HOOFDSTUK III.

DE ONTVLUCHTING.

Raffles begon aanstonds met zijn gevangenis te onderzoeken, zoodra zijn oogen wat gewend waren aan de schemering die hier heerschte.

Want het licht drong slechts met moeite binnen door een nauwe spleet in den muur van bijna een voet dikte, waarvan het ondereinde zich op meer dan twee meter boven den grond bevond.

Hij onderzocht dadelijk de deur, maar bevond dat zij geen slot had, en dus aan de andere zijde met zware grendels gesloten was.

Zij was van dik, hard hout vervaardigd, en met ijzeren draken en andere vreemde dieren versterkt en versierd.

De drie hengsels waren meer dan een duim dik, en waren aan de buitenzijde op het hout

vastgeschroefd, zoodat zij van binnenaf niet te bereiken waren.

De vloer was van dicht aangevoegde steenen, en toen Raffles er hier en daar voorzichtig op stampte, meende hij op enkele plaatsen een hollen klank te hooren. Daar hij geen trap was opgegaan, was het mogelijk, dat zich daaronder een kelder of iets dergelijks bevond.

Een tafel of een stoel was er niet. In een hoek lag een oude mat, en een Chineesche slaaprol, en dat moest de legerstede verbeelden.

Toen Raffles de oogen ophief zag hij boven de deur een opschrift in oud Chineesche letterteekens.

„De laatste kamer,” stond daar te lezen.

En Raffles greep onmiddellijk de vrees-

lijke beteekenis van die woorden, ja, deze kamer was inderdaad de laatste voor al degenen die er binnen waren getreden! Uit dit vertrek immers werden zij waarschijnlijk regelrecht naar het schavot of naar den marteltuyn gevoerd.

En het weinigje licht dat door de spleet viel, trof juist die woorden. Hoe verfijnd waren de Chineezzen in hun lichamelijke en geestelijke martelingen!

Slechts een paar jaren geleden zouden zelfs de Chineezzen in deze afgelegen streek het zeker niet gewaagd hebben, de hand op te heffen naar een Engelschman. De tijden waren echter veranderd. Bij honderden vluchtten de blanken uit het binnenland naar de kust, en vele Amerikaansche, Duitsche en Engelsche zendelingen waren reeds vermoord, terwijl het wel nooit aan den dag zou komen, hoevelen er op een geheimzinnige wijze verdwenen zijn in die dagen van spanning en bloedigen burgerkrijg.

Neen, deze lieden, deze fanatici, in wier gebied zij waren doorgedrongen, zouden stellig geen medelijden kennen, en hun wraakzucht zou nog geduchter zijn, nu de ontploffingsramp zooveel slachtoffers onder hen had gemaakt.

Raffles liep langzaam langs de muren, er nu en dan tegen kloppend, maar overal klonken zij dof. Trouwens, zij waren zoo dik, dat de klank toch overal hetzelfde zou zijn geweest, ook al hadden zich aan de andere zijde gevangiscellen bevonden.

Toen onderzocht Raffles zichzelf eens.

Men had óf zijn revolver vergeten, óf wel men had het wapen zelfs niet gezien, want het stak nog altijd in den holster met zes kogels geladen.

Stellig moest het aan de aandacht van de Chineezzen ontsnapt zijn, daar zij hem anders het wapen zeker niet zouden hebben doen behouden.

Ook had hij nog zijn sterk jachtmes, dat hij even voor de fatale landing in zijn gordel had gestoken.

Maar helaas — hij bezat op dat oogenblik geen van die fijne, uit het hardste staal gemaakte instrumenten, die hem te Londen zoo menigmaal behulpzaam waren geweest bij een ontvluchting, hetzij uit een politiecachot, hetzij uit de klauwen van een doodsvijand — en met een flauwen glimlach dacht hij daarbij aan professor Shydrift, aan den vreeselijken Fox!

Hij bezat alleen een vrij lang koord, dun en sterk, meer dan tien meter lang, dat om zijn middel was gewikkeld onder zijn kleederen. Maar wat had hij daaraan, nu hij zich toch op den beganen grond bevond? Van veel meer waarde zou hem een papierdun metselzaagje

geweest zijn! Daarmede had hij althans kunnen pogen, van binnen uit de grendels door te zagen, zooals hij vroeger wel gedaan had.

Vervolgens had hij nog een portefeuille met geld, een klein compas, en dat was alles.

Raffles stond nog in gedachten verzonken, peinzend over een middel om hieruit te ontsnappen, toen hij zachte schreden hoorde naderen, en een klein, getralied luikje in de deur opening.

Raffles onderdrukte met moeite een gebaar van teleurstelling.

Hij had dat luikje nog niet gezien, en hoopte dat de deur geheel zou worden geopend, en dat hij zijn cipier onverwacht zou kunnen overvallen en onschadelijk maken.

Daarachter werd het gele gelaat van zijn bewaker zichtbaar, die een oogenblik grijslachend naar hem keek, en hem toen door een smalle gleuf door de deur, die wel wat geleek op een Europeesche brievenbus, een bord met rijst en kerry toereikte, waarop kleine stukjes schapenvleesch, een soort van platte koek, en tenslotte, door het vierkante luikje heen, een blikken kroes water.

— Het zou jammer zijn als je niet sterk en gezond bleef! grinnikte de cipier, zoodat al zijn scherpe, door het kauwen van betel bijna zwart geworden tanden te zien kwamen.

Daar ging het luikje weer dicht, grendels werden er voor geschoven, en Raffles was weer alleen.

Hij at volkomen rustig, en zooveel hij maar kon, van de rijst, het vleesch en het eigenaardige brood, dat alles uitstekend was toe bereid.

Slechts een zeer kort oogenblik dacht hij aan de mogelijkheid dat er vergift in het eten zou zijn.

Spoedig verwierp hij dat denkbeeld weer. Neen, dat was zeker niet de wijze, waarop deze fanatieke Chineezzen hun vijanden ter dood zouden brengen.

En met een huivering van ontzetting dacht Raffles aan den bronzen Klok van geweldige afmetingen, een in onbruik geraakt martelwerktuig der Chineezzen, waarmede hij en zijn beide metgezellen nog niet eens zoo lang geleden op een andere plek bijna hadden kennis gemaakt.

Toen hij zijn maaltijd beëindigd had, dronk hij wat van het water, en ging toen nogmaals zijn gevangenis rond. Hij begreep, dat hij nu geruimen tijd alleen zou worden gelaten, want hij kende zijn vijanden, en hij wist, dat het in pijnigende onzekerheid laten van hun gevangenen een onderdeel vormde van de martelingen, welke zij dezen ongelukkigen hadden toegedacht.

Niet voor den volgenden dag zou het vonnis voltrokken worden.

Men zou hen eerst door het geheele dorp voeren, om hen aan iedereen te laten zien, misschien uren lang, zonder hen echter al te veel te vermoeien, want dat zou zonde zijn! Neen, de slachtoffers moesten frisch en volkomen uitgerust zijn bij het betreden van de martelplaats!

En dan zou een van die verfijnde pijnigingen beginnen, waarin de Chineezzen zich altijd meesters hebben betoond, van de vroegste tijden af. Men zou hen misschien levend begraven, na hen de oogleden te hebben afgeknipt in de felle zon, of men zou hun de huid bij centimeters van het lichaam snijden, of de verschrikkelijke marteling van den Bloempot en de Rat op hen toepassen, of iets anders afgrijselijks, dat men niet onder woorden kon brengen.

En daarom begon Raffles nu aanstonds het uiterste te doen, om zich uit deze cel te bevrijden, voor het te laat zou zijn, en hij naar den Tuin der Martelingen werd gevoerd, waarvan Hu-Wang gesproken had.

Hij ging nogmaals de cel rond, telkens met den voet stampend, en eensklaps bukte hij neder, trok het sterke mes, en begon met eindeloos geduld de steenharde kalk weg te krabben tusschen de steenen, op een plek, die zich ongeveer midden in zijn gevangenis bevond.

De uren verstreken, en nu en dan moest Raffles zich oprichten uit zijn gebogen houding die uiterst vermoeiend was, maar hij gaf het niet op, ofschoon reeds tweemaal de punt van zijn jachtmes was afgebroken.

Hij bleef ijverig de kalk wegkrabben, zonder op te houden, en wel wetend dat hier zijn eenige kans school.

En eindelijk, eindelijk had hij een der groote steenen zoover losgemaakt, dat hij bewogen kon worden!

En na eindeloze pogingen slaagde hij erin, den zwaren steen op te lichten!

Hij had toen bijna onafgebroken vier uren aan een stuk gewerkt, en sedert eenigen tijd reeds was ook de flauwe schemering verdwenen, die tot dusverre door de nauwe muurspleet was binnengedrongen.

De zon was zeker reeds ondergegaan, of stond althans op het punt, achter de kim te verdwijnen.

Maar Raffles werkte door, onverdroten, ofschoon zijn vingers bloedden.

Nu de eerste steen was losgemaakt, volgden de anderen heel wat sneller. Zij bleken meer dan een decimeter dik te zijn, en zoo groot, dat er een flinke opening ontstond, toen Raffles er vier uit den vloer had genomen.

Raffles stootte nu met zijn mes op een dikke laag kalk, die zich echter vrij gemakkelijk liet verwijderen, al brak zijn mes ook steeds verder af.

Hij gebruikte het nu bijwijze van beitel, na het ondereinde, daar, waar de punt was afgebroken, scherp te hebben geslepen op een steen.

En tot zijn onuitsprekelijke vreugde ging plotseling het mes door de kalklaag heen, en een duffe lucht steeg naar boven, als van een grafgewelf.

Daar beneden was het stikdonker, toen Raffles door de opening keek, en een oogenblik vervulde bittere moedeloosheid zijn hart — hij dacht aan de mogelijkheid, dat deze cel zich slechts bevond boven een aan alle kanten gesloten kelder, boven een dichtgemetselde graftombe misschien! Maar daar ging hij weer verder, uren achtereen, nu en dan een slokje drinkend, en even ophoudend om de rest van het voedsel op te eten, en het moest al zeer laat in den avond zijn, toen hij eensklaps ophield op het hooren van eenig gerucht in de gang.

Bliksemsnel schoof hij de vier zware steenen in den hoek die het dichtst bij de deur was, zoodat ze onmogelijk door het luikje heen gezien konden worden, trok de slaapmat en de rol over het gat, strekte er zich languit op uit.

En het was hoog tijd, want hij hoorde het zachte geluid, hetwelk de grendels van het luikje maakten bij het terugschuiven, en daarop voelde hij als het ware de stekende blik van den bewaker door zijn oogleden heenpriemen.

Zijn ademhaling ging rustig, maar zijn eene hand hield de kolf omklemd van zijn revolver, gereed tot het uiterste.

Wanneer de cipier op dat oogenblik de deur had geopend en was binnengetreden, zou hij stellig een man des doods zijn geweest.

Hij bleef wel vijf minuten onbeweeglijk staan, totdat Raffles een schier onweerstaanbare aanvechting kreeg, de oogen te openen, of op te springen en juist toen hij gevoelde, die onverdraaglijke spanning niet langer te kunnen uithouden, ging het luikje weer zachtjes dicht, de grendels werden er voor geschoven, en slepende voetstappen verwijderden zich.

Nog vele minuten bleef Raffles onbeweeglijk liggen, vreezend dat de man terug zou keeren en toen rolde hij zich van de mat af, trok haar weg, en begon zoo vlug hij kon het gat nog wat grooter te maken, en telkens moest hij het mes opnieuw slijpen, omdat het dunne staal afbrak, zoodat er nogmaals vele uren waren verstreken, alvorens het gat in den vloer groot genoeg was om er door te kunnen afdalen.

Raffles werkte nu in een tastbare duisternis, want hij bezat reeds lang geen elementen meer

voor zijn zaklantaarn, die hij niet eens bij zich had.

Hij rekende er echter op dat de kelder onder hem hoog van zoldering was, en nu prees hij zich gelukkig, dat hij het stevige koord bij zich had.

Hij hoopte dat het lang genoeg zou zijn!

Eerst ondervond hij eenige moeilijkheid om het ergens aan te bevestigen, totdat hem de sterke tralies in het oog vielen van het luikje in de deur.

Hij knoopte het uiteinde van het koord aan het kruispunt daarvan vast, en wierp het toen door de opening naar omlaag.

Tot zijn vreugde hoorde hij hoe het onder-einde van het koord op den vloer daar beneden terecht kwam, met een zwak geluid.

Hij aarzelde niet langer, maar wrong zich door het gat, en liet zich langs het koord naar beneden glijden.

Hij meende ongeveer vier meter te zijn gedaald, toen zijn voeten den grond raakten.

Er heerschte daar beneden inderdaad een bijna verstikkende lucht, en Raffles maakte een gebaar van wanhoop.

Zou hij zich werkelijk in een dichtgemetselde graftombe bevinden? Wat moest hij dan doen, in deze duisternis?

Hij liet het koord los, en liep voorzichtig tastend eenige schreden voort, totdat zijn handen tegen een vochtigen muur stuitten.

De muur was niet effen, maar vertoonde blijkbaar diepe nissen, en Raffles, steeds tastend, voelde daar houten kisten, voor een deel reeds vermolmd.

Hij had dus wel goed gezien — hij was hier in een graftombe!

Maar niet alle nissen bevatten een kist, de tombe werd dus nog gebruikt en er moest dus ook een ingang zijn!

Met vernieuwde hoop begon Raffles weder te zoeken, totdat zijn handen in het ledige grepen.

De muur hield hier op, om ongeveer een meter verder weer te beginnen. Raffles begreep dat hier dus een trap moest zijn, en inderdaad voelden zijn tastende voeten steenen treden!

Met een kloppend hart keerde hij eerst weer naar het midden van den grafkelder terug, sneed het touw zoo hoog hij kon reiken met het overschot van zijn mes af, en stak het weder bij zich. Misschien kon het hem nog wel te pas komen!

Hij hervond de trap, en begon ze voorzichtig te beklimmen.

Hij telde niet minder dan vier en dertig treden, en hij moest dus nu weer vrij wat hooger zijn dan den beganen grond.

Maar nu kon hij niet verder. Een deur belette hem het verder gaan.

Hij zocht behoedzaam naar een knop of een klink, maar de deur, van brons zooals hij aanstonds voelde aan de koude oppervlakte, was stevig gesloten, en hoe hij ook tastte, hij vond niets anders dan een klein sleutelgat.

Hij voelde zijn slapen koud worden. Zou alles dus toch tevergeefs zijn geweest? Was hij hier dus werkelijk opgesloten in die vreeselijke lucht?

Maar plotseling stond hij doodstil en luisterde. Zijn scherp oor had, aan de andere zijde van de deur een zonderling geluid opgevangen, dat geleek op een eentonig gezang.

Dat geluid kwam blijkbaar naderbij, want het werd steeds sterker. En nu hoorde hij ook het schuifelen van verscheidene voeten, langzaam en afgemeten, en plotseling zag hij door de onderkier van de deur heen een zeer zwak, geelachtig schijnsel, als van toortsen.

Langzaam naderde het geluid, het eentonige sombere gezang werd sterker, evenals het schijnsel onder de deuren, nu moesten de zangers vlakbij zijn, en Raffles drukte zich tegen den muur aan. Hij hoorde hoe er iets zwaars op den grond werd neergezet, en hij begreep.

Het toeval had gewild dat er juist dien nacht een van de leden der kolonie ter aarde werd besteld. Kon het de leider zijn, het opperhoofd, dat dienzelfden middag door de ontploffing van het gasreservoir om het leven was gekomen?

Neen, dat was onmogelijk! Hij was een man van hoogen rang, en hij zou zeker met veel pracht en praal worden begraven, na minstens een dag op zijn statiedoodsbed te hebben gelegen. Men zou hem balsemen, en hij zou zeker niet in het gezelschap van andere Chineezers worden bijgezet, maar een plaats krijgen in een van de tempels. Misschien zelfs werd er voor hem een afzonderlijke pagode gebouwd!

Het moest dus iemand zijn die reeds eenige dagen tevoren was gestorven en nu naar zijn laatste rustplaats werd gedragen en het was een lijkzang, dien Raffles daar vernam.

Aanstonds zou de deur worden geopend. Ging zij naar den kant van de gang open, dan had Raffles het ergste te vreezen. In het tegenovergestelde geval zou de deur misschien de plek afsluiten, waar hij zich tegen den muur had gedrongen, en zou hij misschien kans hebben ongemerkt naar buiten te glippen.

Een paar seconden verliepen, die eeuwen schenen.

Toen hoorde Raffles hoe een sleutel in het slot werd gestoken, hoe zware grendels werden teruggeschoven.

Het gezang nam in kracht toe.

Een lichtkier, rechtstandig ditmaal, werd zichtbaar.

Raffles had zijn revolver getrokken — het moest zeker zoo zijn — de deur ging naar buiten open!

Het volgende oogenblik zou Raffles gezien worden. En hij begreep dat hij niet langer meer mocht aarzelen. Greep men hem nu, dan was alles toch verloren, en hij besloot alles op één kaart te zetten.

Hij wierp zich met zijn volle gewicht tegen de deur, die zich langzaam opende en sprong het volgende oogenblik over de zware lijkist heen, die de dragers in de gang hadden neergezet.

Zoo verbaasd en verschrikt waren de rouwdragers, dat zij een paar seconden als aan den grond genageld stonden, en die waren voor een man in de omstandigheden van Raffles goud waard!

Hij had het kleine groepje al bijna achter zich, toen de Chineezzen, begrijpend wat er geschied moest zijn, zich van hun schrik herstelden, en twee hunner trokken bliksemsnel hun breede zwaarden, maar Raffles schoot en het schot klonk hol in den gewelfden gang.

Een der mannen stortte ter aarde, en de tweede viel over het lichaam heen, bij zijn poging om op Raffles toe te snellen. Het zwaard ontviel hem, en Raffles maakte er zich ijlings van meester, en zette zijn vlucht voort, vastbesloten om hier liever het leven te laten in ongelijken strijd, dan om weder naar zijn vreeselijken kerker te worden teruggevoerd, met het vooruitzicht, naar den Tuin der Verschrikkingen te worden gebracht.

Maar voorloopig lag de weg voor hem open, en hij snelde als een haas verder, achtervolgd door een troep huilende, woedende Chineezzen.

De gang maakte een rechten hoek, en zoodra Raffles dien achter zich had, snelde hij langs een reeks tamelijk breede ramen, en hij zag dat hij zich op een meter of drie boven den grond bevond.

De ramen zagen uit op een soort van ringmuur, en het gebouw was van dien muur ge-

scheiden door een strook gronds ter breedte van een meter of dertig.

Verderop echter liep het gebouw tot aan den muur, en Raffles moest trachten, dat begreep hij wel, deze hinderpaal te overwinnen voor het te laat zou zijn en werd achterhaald.

Hij had nu de ramen alweer achter zich, en de duisternis gaapte voor hem.

Hij kon echter genoeg zien om niet te struikelen of zich het hoofd te pletter te loopen tegen een muur. Wat verder beschreef de gang nogmaals een bocht en nu zag Raffles aan het einde een raam, evenmin als de anderen voorzien van glas, maar van een soort mica in zeer dunne platen. Hij liep op dat raam toe, dat zijn eenige redding was, maar de Chineezzen volgden hem op den voet, en hij moest zich nog eenmaal omwenden en zijn revolver afvuren.

Er klonk een scherpe kreet, het geluid van over elkaar vallende lichamen, en weer kreeg Raffles eenigen voorsprong, genoeg om het raam te bereiken, en dadelijk duwde hij met zijn schouder een der schijven in. Het mica scheurde, maar versplinterde niet, en dadelijk wrong hij zich door de opening naar buiten, hing een oogenblik met zijn handen aan de smalle vensterbank, en toen stond hij boven op den ringmuur.

Zonder zich te bedenken sprong hij aan den anderen kant naar beneden en ijde voort, wel tien minuten lang, zonder iets anders te hooren dan het hijgen van zijn ademhaling, toen plotseling een gedaante voor hem oprees, die hem dreigend in het Chineesch iets toevoegde, en zijn lans velde.

Raffles was niet in een toestand om veel woorden te verliezen. Daar hij er niets bij kon winnen, nogmaals zijn revolver te gebruiken en daardoor de richting te verraden, welke hij was ingeslagen, deed hij een woedenden houw met het zwaard naar den schildwacht, die hem daar in den weg was getreden.

Het vlijmscherpe, zware lemmet trof den man juist in den nek, en hij viel als een blok neer, zonder een kreet te slaken.

En een kort oogenblikje stond Raffles hijgend stil....

HOOFDSTUK IV.

DE TUIN DER MARTELINGEN.

Brand hoorde, in de duisternis van zijn gevangenis, haastige schreden naderen, dadelijk gevolgd door een woest getier van stemmen en kreten van wraakzucht.

Even tevoren had hij, op tamelijk verren afstand, gedempt door de dikke tusschenmuren, tot tweemaal toe een geluid gehoord dat op een zweepklap geleek.

Zouden het schoten geweest zijn? Maar Raffles was de eenige, die in deze nederzetting over een vuurwapen beschikte!

Hij had deze vraag nog niet opgelost, toen reeds de voetstappen vlak voor zijn deur klonken, het luikje werd woedend opengerukt, het schijnsel van een lantaren, waarvan de ruitjes van zeer dun geslepen horen waren gemaakt, drong naar binnen.

Een kort oogenblik had Brand dreigende, zwarte oogen zien flikkeren.

Nu werd de deur geopend, vier of vijf mannen ijlden op hem toe, en op ruwe wijze werd hij gebonden, zoodat hij zich ternauwernood meer kon bewegen.

Hij hoorde allerlei uitroepen van woede en wraakzucht en een paar malen werd een vlijmscherpe dolk tegen hem opgeheven, maar telkens werd de arm dien het wapen voerde door een krachtige hand neergeslagen, en dan klonk een scherpe waarschuwing, een verbod.

Hij werd in een hoek neergeworpen, een Chinees, met een breed zwaard gewapend, bleef bij hem achter en de anderen ijlden weer weg.

Brand meende te begrijpen wat er geschied was. Hij had dus zoeven wel degelijk schoten gehoord, en Raffles was erin geslaagd te ontvluchten. Daarom dus die helsche woede van de Chineezen, die zich een slachtoffer zagen ontgaan.

En een warm gevoel van vreugde doorstroomde Brand, dat tenminste zijn eenige vriend de helper, de steun en de beschermer van zwakken en onderdrukten, misschien behouden zou blijven voor zijn geheimzinnige, moeilijke taak.

Wat kwam hijzelf er eigenlijk op aan? Zeker, hij zou gemarteld worden, maar daarna zou alles gedaan zijn, en er zou een mensch minder op de wereld zijn, om wiens verdwijning niemand zich zou bekommeren — behalve de twee

mannen, die hij altijd aan zijn zijde had gezien.

Het volgende oogenblik klonk op eenigen afstand het doffe geluid van een vreeselijke worsteling en hij meende een kort oogenblik de donderende stem te hooren van Henderson, die een paar echt-Londensche krachttermen gebruikte, en aanstonds daarop klonk een geluid alsof zware voorwerpen werden neergesmeten, een luid getier, het geknetter van wapens, en na een heelen poos het dichtvallen van de zware celdeur.

Het was duidelijk — de reus was op dezelfde wijze overvallen als Brand, maar met zijn ontzaglijke lichaamskracht had hij zich heel wat langer weten te verzetten en er zouden daarginds nu vrij wat Chineezen liggen met gekneusde ribben en gaten in het hoofd.

En nu werd het opnieuw stil. De uren vergleden, de ochtendschemering begon in de cel van Brand door te dringen en werd langzamerhand sterker dan het licht van de lantaren, die in het kerkerhof was achtergebleven.

Het luikje ging weer open, en voedsel werd binnengebracht.

En men was blijkbaar zoo bevreesd, dat een nieuwe poging tot ontvluchting zou worden gewaagd, dat men de touwen niet losmaakte, waarmede de gevangene gebonden was, maar hem dwong, den mond te openen en hem voerde met rijst en kleine stukjes sterk gepereerd schapenvleesch.

Een oogenblik was zijn trots van Engelschman op het punt, hem alle voorzichtigheid te doen vergeten, en hij wilde hardnekkig weigeren, eenig voedsel te gebruiken, maar toen bedacht hij bijtijds dat hem dit weinig verder zou brengen, en dat het beter was, tot het laatste oogenblik, tot iedere kans verkeken was, over al zijn lichaamskracht te kunnen beschikken. En daarvoor was het in de allereerste plaats noodig dat men at.

De cipiers gingen weder heen, en de bewaker bleef weer met Brand alleen.

De jongeman had al eens gepoogd, zijn armen te bevrijden, maar bij de eerste de beste verdachte beweging, had zijn cipier een dreigend gebrom laten hooren, en een veelbeteekende beweging gemaakt met zijn groot zwaard. Trouwens, al zou de man in het geheel geen acht op hem hebben geslagen, zoo zou het

Brand toch onmogelijk zijn geweest, zich in zulk een korten tijd te bevrijden van de koorden, waarmede hij gebonden was.

Die korte tijd — want nauwelijks was de dageraad aangebroken, of men maakte aanstalten, de beide blanke gevangenen naar de martelplaats te voeren.

Weer traden cipiers binnen, tot de tanden gewapend, de lansen in de vuist. Brand werd op ruwe wijze gedwongen op te staan, de soldaten namen hem in hun midden en hij werd uit de bedompte cel gevoerd.

Hij meende denzelfden weg af te leggen van den dag tevoren, en plotseling stond hij in het volle licht, buiten, en ademde, met de oogen knipperend tegen het schelle licht, de heerlijke geuren in, die tot hem kwamen uit het dichtbij gelegen park — dat paradijsachtige verblijf, dat met een verfiende wreedheid was uitgezocht en aangelegd, en dat met de grootste zorg onderhouden werd, om er de ergste martelingen toe te passen.

Voor de gevangenis had zich reeds een menigte volk verzameld, dat dreigende kreten slaakte, zoodra het Brand en Henderson in het oog kreeg. Want ook de reus was naar buiten gevoerd, zoodanig met koorden omsnoerd, dat hij alleen maar heel langzaam kon loopen, en telkens kwam er een man op hem toe, om te onderzoeken of de touwen nog wel goed vastzaten.

Men had dienaangaande waarschijnlijk reeds bittere ervaringen opgedaan! Ook zorgde men er voor, dat de beide blanken niet te dicht in elkanders nabijheid kwamen, maar eenmaal zag Henderson toch gelegenheid, zoo luid hij kon te schreeuwen:

— Houd goeden moed, mijnheer Brand! Mylord is vrij, en wij zullen er ook wel wat op vinden.

Bijna aanstonds had een ruwe hand, tot een vuist gebald, hem op den mond geslagen, maar bliksemsnel had Henderson, geboeid en wel, den voet opgelicht, en den man die hem beleedigde met een geweldigen trap eenige meters verder gezonden.

Bijna had hem deze wraakneming het leven gekost, want de aldus mishandelde kwam schuimbekkend van woede weer overeind, trok het zwaard uit zijn gordel, liep dreigend op Henderson toe, en het zou den reus slecht vergaan zijn, als niet plotseling Hu-Wang was komen opdagen, die eenvoudig de hand ophief, een paar woorden sprak, en den man als het ware met zijn blik achteruit dwong.

Op eenigen afstand stond de Mongool met gekruiste armen zwijgend toe te zien, dezelfde man, die den dag tevoren met Hu-wang getwist

had, nadat deze zijn korte toespraak tot het volk had gehouden.

En nu kwam hij met afgemeten schreden op Hu-wang toe, en sprak met luider stem, juist toen de stoet gevormd was, die de beide slachtoffers naar de martelplaats zou brengen, waar men hen, bij wijze van openbare vermakelijkheid ter dood zou brengen:

— Hu-Wang, ik verzet mij tegen deze terechtstelling!

Het nieuwe opperhoofd, dat zichzelf gisteren tot opvolger van den zoo plotseling om het leven gekomen aanvoerder had benoemd, en die zijn voet al in den stijbeugel had gezet van een prachtig, sneeuwwit, vorstelijk getuigd paard, wendde langzaam het hoofd naar den spreker toe, en herhaalde, half geloovig, half spottend:

— Gij verzet U er tegen, met welk recht?

— Met het recht van een man, die op zijn minst evenveel aanspraken heeft als gij zelf! hernam de Mongool met stemverheffing. Ik wensch dat die beide blanken zullen leven, en dat zij mijn slaven zullen zijn, tot aan hun dood.

Inplaats van dadelijk te antwoorden, liet Hu-Wang, den voet uit den stijbeugel nemend, langzaam zijn blikken in het rond gaan, en monsterde de aanwezigen.

De sluwe Chinees wist blijkbaar wel, dat hij in de kolonie heel vrienden had — maar ook heel wat vijanden, die op de hand waren van Pa-Long, den Mongool.

Steeds had er vijandschap geheerscht tusschen deze twee mannen, altijd hadden zij elkander met een schuin oog aangezien, en het was reeds heel lang bekend, dat er twist zou ontstaan, zoodra het oude opperhoofd tot zijn vaderen zou worden geroepen.

Hu-Wang scheen blijkbaar gerustgesteld te zijn door hetgeen hij zag, want hij haalde onmerkbaar de schouders op, en zeide, terwijl zijn zwarte oogen even van haat en minachting schitterden.

— Let wel op hetgeen gij zegt, Pa-Long! En wees niet dwaas, door woorden te spreken, die geen zin hebben! Ik heb bevolen, dat de beide indringers ter dood zullen worden gebracht, en zoo zal het zijn, want aan mij is de macht, en ik ben op een rechtmatige wijze tot opvolger benoemd van onzen dooden leider!

— Dat is gelogen! riep Pa-Long, en steeds meer verhief zich zijn stem. Waarom zoudt gij juist onze aanvoerder moeten zijn? De doode wees mij reeds jaren geleden aan als zijn plaatsvervanger! Ik was het, die verleden jaar den aanval afsloug op onze kolonie — den aanval der noorderlijken! Ik sta boven U in kennis, in wijsheid — en in moed!

— In moed? herhaalde Hu-Wang op tergend

langzamen toon. Nu, dat zal spoedig genoeg kunnen blijken, Pa-Long. En zwijg nu, ga uit den weg, en schik U in Uw lot! Naar den Tuin der Martelingen, mannen!

En met een enkelen sprong was hij in het zadel van den prachtigen schimmel. De versierselen van zijn zijden gewaad, dat met parelen bestikt was, de gouden ketting om zijn hals, de zeldzame robijn in zijn hoofddeksel van gouddraad en zijde, glinsterden in de zon.

Pa-Long trad inderdaad achteruit, maar zelfs Brand en Henderson, die van het gesprokene niets hadden kunnen begrijpen, lazen in zijn oogen, zoo duidelijk als in een boek, welke gevoelens van wraakzucht hem bezielde.

Hij had met een snel gebaar de hand naar het met gouddraad omwikkelde gevest van zijn krom zwaard gebracht, maar een blik op het gevolg van den aanvoerder scheen hem tot andere gedachten te brengen. Zijn gelaat met de breede kaken vertrok krampachtig, en langzaam liet de hand het zwaardgevest weer los. Toen zag Brand hoe hij wat achterbleef, en begon te praten met eenige lieden, die zwijgend en met gefronst voorhoofd den woordenstrijd hadden gevolgd, en die klaarlijk tot zijn vrienden behoorden.

Er kon niet aan worden getwijfeld — eerlang moest het tot een uitbarsting komen. Het was maar de vraag, of de ter dood veroordeelden daarvan nog eenig nut zouden trekken.

Tijd om hierover na te denken had Brand niet, want met de uiteinden der lanssen werd hij voortgedreven langs een langzaam dalenden weg, en na een half uur gaans was de muur bereikt, die den Tuin der Martelingen omgaf.

Een hek opende zich, en de stoet trad binnen.

En onmiddellijk verspreidde zich het volk op de kunstmatige heuvelen, en langs de hellingen, om niets te missen van het schouwspel, dat zich aanstonds zou gaan voltrekken.

Het was een wemeling van kleuren, hemelsblauw en zegroen, kanariegeel en vlammend rood. De hellingen der heuvels schenen te leven van kleuren.

Brand keek om zich heen, ondanks zichzelf getroffen door de wonderbaarlijke pracht van het park, waar aanvankelijk niets wees op het afschuwelijke doel daarvan.

De paden waren breed, en Brand zag hoe twee oude, gekromde tuinlieden bezig waren, die hier en daar bij te harken.

Op sommige plekken echter was het grint zeldzaam rood gekleurd — en eensklaps zag Brand met een huivering van afschuw waardoor dit was teweeggebracht. Het was bloed. Die plekken waren altijd dicht bij een der martelplaatsen, soms alleen een paal met een

ring er aan, een steenen bank met lederen riemen. En kleine flardjes vleesch lagen overal verspreid en werden hier en daar begeerig opgepikt door de vrij rondlopende, overschoone, sneeuwwitte pauwen, die trots rondstapten, eenigen met uitgespreiden staart.

Een wee gevoel van walging steeg bij Brand op, toen hij dit zag. Hij voelde zich bleek worden en het zweet prikte op zijn slapen. Hij verzette zich echter uit alle macht tegen de misselijkheid, die zich van hem dreigde meester te maken, want hij wilde den dood als een moedig man onder de oogen trachten te zien.

Overal verzezen mimosaboschjes, en de vanille verspreidde een doordringende geur, die zich op een zonderlinge wijze mengde met de zoetige reuk van het bloed.

Want in dezen tuin rustte het werk nooit, naar het scheen. Heel in de verte hoorden de beide gevangenen eenige malen gillende kreten opstijgen. Zij wisten niet waar zij vandaan kwamen, maar daar werden zeker ongelukkigen gepijnigd op een barbaarsche wijze.

Er waren ook vijvers, omgeven door marmere randen, waarin afschuwelijke beelden van brons of marmer zich spiegelden, en waarop smetteloos witte zwanen dreven.

Een riviertje baande zich zachtjes kabbelend een weg door het geheele park en hier en daar maakten zich zijstroompjes van haar los, overbrugd met bamboe brugjes, zooals men ze ziet op de ouderwetsche Chineesche kleurprenten.

Fraai geteekende hinden liepen vrij rond, en keken met groote, verbaasde, onschuldige oogen den stoet des doods na.

Een kunstmatige waterval ruischte omlaag van een eveneens door menschenhanden gebouwde rots, en plaste met zilveren geklater neer in een der vijvers.

De prachtigste boomen wisselden af met statige palmen, en nu en dan waande men zich overgeplaatst naar een van die toovertuinen uit den rooi-Nacht.

De stoet kwam voorbij een groot houten rad, dat door middel van een ketting in beweging kon worden gebracht en waarop ijzeren pennen waren bevestigd. En met afgrijzen wendde Brand het hoofd af, toen hij daar afschuwelijke menschelijke overblijfselen aan ontdekte. En vlak tegenover dat rad ruischte het beekje met zijn teeder gelispel, bloeiden de prachtigste rozen, en dreven de sneeuwwitte zwanen rond op de spiegelgladde vijvers!

Altijd verder ging de stoet, en Brand zag nu verscheidene bereden mannen, hovelingen zeker, in het gevolg van Hu-Wang, bijna even prachtig gekleed als hij.

Hij liep slechts op weinige afstand van

Henderson nu, die hem met gedempte stem toevoegde:

— Ziet U in het geheel geen kans om Uw armen en beenen te bevrijden, mijnheer Brand?

— Volstrekt niet, James! Mijn armen zijn als verstijfd, zoo dicht zijn de koorden aangehouden, en jij?

— Ik moet helaas hetzelfde bekennen mijnheer Brand. Zij hebben wel veertig meters touw aan mij besteed, die zwijnen! Het is afschuwelijk! Denkt gij dat mylord in veiligheid is?

— Zeker wel, anders zou men hem tegelijk met ons ter dood brengen, James!

— Dat is tenminste een geluk! zeide Henderson zuchtend. Kunt gij U voorstellen, wat zij met ons doen zullen?

— Er zijn talrijke middelen, Henderson, het eene nog afschuwelijker dan het andere. Ik weet niet wat ons te wachten staat — maar wel weet ik dat wij al onze geestkracht nu zullen noodig hebben, om te toonen dat wij als Engelschen, als moedige mannen weten te sterven.

— Ik zal mijn best doen, mijnheer Brand! zeide de reus eenvoudig. Maar het spijt mij, dat ik nog niet een handvol van dat gele tuig naar de andere wereld heb kunnen zenden! Vannacht, toen zij mij kwamen binden, heb ik

er een drietal leelijk toegetakeld. Dat zal hun leeren, een Engelschman behoorlijk te behandelen! Maar die drie zullen wel niet veel gelegenheid meer hebben om iets te leeren, vrees ik! Wat is dat daar voor een man, die ons schijnt op te houden? De stoet staat stil!

De reus wenkte met het hoofd naar een lagen heuvel, op welks top een rijzig man stond, met zeer lange, gitzwarte knevels, half dichtgeknepen oogen, sneeuwwit haar, dat hem tot op de schouders hing en een gelaat vol rimpeltjes.

Hij droeg een lang gewaad van lichtgele zijde, dat hem bijna op de voeten hing, en zijn hoofd ging gedeeltelijk schuil onder een soort van mijter, versierd met kleine edelgesteenten en gouden figuurtjes.

In zijn breeden gordel stak de ivoren scheede van een lang, tweedehandsch zwaard, en om den hals droeg hij een ivoren amulet, terwijl de voorzijde van zijn gewaad was bestikt met allerlei symbolische figuren in het fijnste gouddraad.

Twee kleine gestalten, onbeweeglijk, waren naast hem in het kortgeknipte gras gezeten.

Het geleken poppen, bij den man zelf vergeleken, die daar roerloos stond, en met een bezwerend gebaar beide handen ophief.

HOOFDSTUK V.

DE MEDEDINGERS.

Er kon geen twijfel aan bestaan of deze man was een hooggeplaatst priester, want op het gebaar dat hij maakte bleven allen plotseling als aan den grond genageld staan, en reeds wierpen vele mannen zich ter aarde, tot hun voorhoofd den grond raakte.

Een onderdrukt gemompel ging door de rijen.

Toen hoorde men de heldere stem van Hu-Wang, hoog op zijn schimmel gezeten, trots als een vorst, die riep:

— Wie is die vreemde, en waarom houdt hij ons tegen?

— Een priester van het Confusiusklooster, heer! antwoordde een eerbiedige stem. Zie naar zijn geel gewaad en naar de swastika op zijn borst! Laten wij hooren wat hij ons te zeggen heeft!

Hu-Wang fronste even de wenkbrauwen. Dit oponthoud was hem onaangenaam. Hij wilde liefst spoedig een einde maken aan het

leven der beide gevangenen, ten eerste om de handen vrij te hebben, tegenover Pa-Long, en ten tweede om te kunnen genieten van zijn zegepraal, en zijn mededinger te kunnen tarten.

Toch begreep hij wel, dat het aan zijnen invloed niet ten goede zou komen als hij zich op dit oogenblik durfde verzetten tegen den blijkbaren wensch van een zoo heilig man als een priester van Confusius, wien ter eere een klooster was opgericht op nauwelijks vijftig steenworpen van hier.

De priester had zeker een bezoek willen brengen aan de kolonie en hij zou hem te vriend houden. Met een man als Pa-Long tegenover zich kon men niet te voorzichtig zijn!

Hij spoorde dus zijn paard weer aan, reed geheel alleen tot aan den voet van den lagen heuvel, steunde de linkerkand in de zijde, en zeide, het hoofd opgeheven naar den man in het geel daarboven:

— Wie zijt gij, priester, en wat voert U hier?

Dof kwam de oude stem over de dunne, bloedeloze lippen, bijna onzichtbaar door den vollen, witten baard:

— Ik ben een zoon van Confusius, en ik wilde een bezoek brengen aan den leider van deze nederzetting. Breng mij bij hem!

— Helaas, priester, zoo begon Hu-Wang met goed gespeelde meewarigheid. Gij komt te laat. Onze aanvoerder is gisteren om het leven gekomen, en wij zullen hem over weinige dagen in pracht en praal naar zijn laatste rustplaats dragen!

De priester van Confusius stond een oogenblik met diepgebogen hoofd, en scheen een kort gebed te prevelen. Toen vroeg hij op denzelfden schorren toon:

— Wie koos het volk als zijn opvolger?

— Mij koos het, priester! riep Hu-Wang, en hij verhief zich hoog in den zadel en keek trots om zich heen.

Slechts hier en daar werd een gemompel van verzet vernomen, ja er klonken kreten van ontkenning, maar boven alles uit sneed de stem van Pa-Lung, die zich naar voren drong, door de lucht:

— Niemand koos hem, priester! Hij koos zichzelf! Hij maakte zich meester van de macht en ik weet het, ik, Pa-Long, dat de overledene mij had aangewezen en mij zou hebben uitverkoren!

— Durf je het wagen, hond, ten aanhoore van dezen heiligen vreemdeling, nogmaals met mij te twisten? schreeuwde Hu-Wang met van haat fonkelende oogen, terwijl hij driftig zijn paard deed keeren, zoodat het dier hinnikte van pijn.

— Dat hij uitspraak doe! riep Pa-Long woest. Hij heeft den dood gekend. De doode moet hem in zijn geheimen hebben ingewijd! Laat deze heilige man zeggen, wie er is uitverkoren!

Hu-Wang wilde weer iets zeggen, maar de man in het geel hief de hand weer op en zijn stem klonk luider dan zoeven, toen hij bevelend sprak:

— Gij beiden, zwijgt! Niet ik — het gods-oordeel zal spreken! Uit den mond van een dezer doode wezens zal het spreken! En ik beveel U, U er naar te gedragen, anders zal de Hond met de Zeven Koppen, die de onderwereld bewaakt, U allen grijpen en verscheuren!

Het was duidelijk aan Hu-Wang te zien, dat hij allesbehalve ingenomen was met deze regeling, en hij keek den priester verre van vriendelijk aan, maar hij wist zeer goed, dat men de dienaren van Confusius niet ongestraft hoont. Zijn toestand in deze streek zou volkomen onhoudbaar worden, zoodra het uitlekte dat hij zich had durven verzetten tegen het bevel

van een Gelen priester van den Agaat. En hij verwenschte het toeval, dat dien invloedrijken, hooggeplaatsten man juist nu op zijn pad had gevoerd.

De geheimzinnige grijsaard had de hand gelegd op het hoofd van een der zonderlinge poppen, terwijl hij de woorden sprak, die ontsteltens gebracht hadden onder de aanwezigen.

Iedereen kende ook de bittere vijandschap tusschen Pa-Long en Hu-Wang, en men begreep, dat het spoedig tot een uitbarsting zou moeten komen.

Ieder van hen beiden had zijn aanhang, die hem trouw terzijde zou staan, en het leek wel of de komst van dezen heiligen man, die Confusius diende, het einde zou bespoedigen.

Niemand dacht er zelfs een oogenblik aan, een protest te laten hooren.

Het sprak vanzelf dat een drager van den Agaat niet mocht worden weerstreefd, want hij bezat de hoogste wijsheid.

En dan was er ook een heilige vrees onder de menigte voor die twee starre, bewegingloze wezens, met hun gezichten die van hout schenen te zijn, donkergeel, en de wezenloze oogen, met hun starende uitdrukking.

Het viel niet te betwijfelen — het waren twee poppen, zij leefden niet! Hoe kon dan door hun mond de godheid spreken?

Zij die het dichtst bij stonden weken onwillekeurig een weinig terug.

Hu-Wang was nu alleen, hoog te paard, en trots opgericht, en hij keek den priester recht aan, maar het was alsof diens blik hem betooverde en bedwong, want langzaam, langzaam zag men den prachtigen schimmel achteruit stappen, met gebogen kop, en op de zilveren trems bijtend.

Toen werd het doodstil, en vol verbazing wachtten de beide gevangenen het slot af van dit zonderlinge tusschenspel, waarop zij in het geheel niet gerekend hadden, en waarvan de uitslag misschien gunstig voor hen zou zijn!

Zoeven hadden zij, bij het langsgaan, een blik geworpen op een soort van stellage, van rood geschilderd hout, twee draagbalken en een dwarsbalk, en van die dwarsbalk hingen, aan even zooveel haken, zes lichamen af, die aan de voeten waren opgehangen.

En het afschuwelijke schouwspel had hen, ondanks hun moed, doen ijzen.

Van vele stellages, vreemd van vorm, die zij voorbij waren gegaan, kenden zij de bedoeling en het gebruik niet — maar zij begrepen wel, dat het allen martelwerktuigen moesten zijn, somtijds zoo kunstig verborgen te midden van het heerlijke geurige groen, dat men ze ternauwernood kon onderscheiden.

En nu ineens de plotselinge rust, deze stil-

stand, en daarginds die hoog opgerichte grijsaard met zijn sneeuwitten baard, geheel alleen op den heuveltop en tusschen die dwaze, starre poppen in.

Was hij een bedrieger? Hoe kon hij reeds afweten van den strijd tusschen de beide mededingers?

Maar zij kregen niet veel tijd om die vraag op te lossen, want reeds had de priester van Confusius een der poppen hoog opgeheven boven zijn hoofd, strekte zijn vrije hand er naar uit, in een gebaar van aanbidding, en zijn stem trilde toen hij de woorden sprak, die ver weerklonken:

— Magog, thans aan U om te beslissen! Moge uit Uw mond het antwoord klinken, dat deze twist zal beslechten en over het lot uitspraak zal doen van die beide Westersche honden! Verhelder mijn geest! Wees ons genadig, Magog!

Hij deed een paar passen naar voren, en ontnam een der soldaten de lans.

Op den punt daarvan spietste hij met een enkele beweging de pop, en daarop ging hij met statige schreden den heuvel wat verder op, en plantte, bijna bij den top, niet ver van een kleinen miniatuurtempel, een pagode, niet hooger dan eenige meters, de lans in de weeke aarde.

Dan kwam hij even statig, de armen over de borst gekruist, kaarsrecht nog ondanks zijn ouderdom, de helling weer afdalen, stond op meer dan dertig meters afstand van de pop stil, wendde zich daar om, spreidde de armen uit, en vroeg met een luide stem:

— Wilt gij U over ons ontfermen, Magog, en spreken? Dat dan uit Uw mond het oordeel klinke! Gij zult beslissen!

Eenige seconden verliepen in een doodsche stilte, en plotseling wierpen vele honderden zich met een doffen kreet van schrik en ontzetting ter aarde, want de pop sprak! Ofschoon men de lippen niet zag bewegen, sprak hij zeer duidelijk de volgende woorden:

— De schim van Confusius zal U allen vernietigen, als gij de blanken doodt. Zij moeten leven, en zullen het eigendom zijn van Pa-Long!

De Mongool liet een half onderdrukte kreet van zegepraal hooren en Hu-Wang rukte in zijn woede zoo driftig aan de teugels van zijn paard, dat het edele dier hinnikend op de achterbeenen ging staan.

Maar reeds verhief de man in het geel zijn stem, en sprak, de handen zegenend uitspreidend over de in het stof neergebogen menigte:

— De godheid heeft gesproken door den mond van Magog! Zoo zij het! De gevangenen zullen leven, en de slaven zijn van Pa-Long! Soldaten, ontboeit hen!

— Halt! schreeuwde plotseling Hu-Wang, die zijn woede niet langer kon beteugelen. Ik verzet mij tegen deze uitspraak! Gij kunt ons niet bevelen!

— Maar de godheid kan het! riep de grijsaard, hoog opgericht. Zoudt gij U tegen zijn wil durven verzetten?

— Gij zijt niet van onze kolonie!

— Maar ik ben heilig! Ik dien Confusius, gij slaaf! Wee U, als gij durft weerstreven!

Hu-Wang liet zijn blikken in het rond waren. Een glimlach van minachting en machteloze woede deed zijn lippen krullen. Hij zag niets anders dan geknielde, diep in het stof gebogen lieden.

Voor het oogenblik had hij de partij verloren. Niemand zou zich durven kanten tegen hetgeen zooeven die pop had verklaard, sprekend uit naam van de godheid.

— Het is goed! Het zij zoo! gromde hij kortaf. Maar denk niet, hoovaardig priester, dat ik mij gewonnen geef! Pa-Long heeft zich openlijk tegen mij verklaard. — Ik beschouw hem als een rebel, en hierbij verklaar ik hem vogelvrij! Hij en de zijnen zullen verjaagd worden van hier, en wie mij zijn hoofd brengt, dien zal ik rijk beloonen!

Maar de Mongool liet een spottend lachje hooren, en riep tartend:

— Neem U in acht, want Uw eigen hoofd kon wel eens gevaar loopen, gij dwaas! Het is duidelijk dat de schim van Confusius zich voor mij heeft verklaard, en wie zou zich dan tegen hem durven wapenen? Ontbindt de koorden van deze beide mannen, soldaten! Zij zijn mijn bezit, en zullen mij dienen!

En nu aarzelden de soldaten niet langer, wien te gehoorzamen.

Een hunner haalde de snede van zijn vlijmscherp zwaard een enkele maal over de dikke touwen, en zij vielen langs de gebonden lichamen neer — Henderson en Brand waren vrij!

Zij konden zich tenminste weder bewegen, en dit was zulk een zalig, onbegrijpelijk heerlijk gevoel, dat zij het nauwelijks konden be- seffen.

Zij konden zich onmogelijk keeren tegen een menigte van duizenden, maar zij konden zich tenminste weer vrij bewegen!

Pa-Long was op hen toetgetreden, en betastte met een gebrom van bewondering de gespierde armen van den reus, die veel lust had, den kerel neer te slaan, maar intijds bedacht, dat dit ook onmiddellijk aan alles een einde zou maken.

Er ontstond eenige verwarring, want allen waren nu weer opgesprongen, velen scheidden zich af, om zich aan de zijde te scharen van Pa-Long, die voor dien de partij gekozen had-

den van Hu-Wang, en toen drongen allen weder naar den uitgang van den Tuin der Martelingen.

En toen eenigen nog eens naar den lagen heuvel keken, was de priester in het geel verdwenen en met hem waren de beide poppen gegaan.

Het was alsof hij eensklaps door den grond gezonken was.

En terwijl Hu-Wang, door zijn getrouwen gevolgd, snel den schoonen tuin uitreed, het hart vol wraakgedachten, voerde Pa-Long zijn slaven, die hij vol trots bekeek, naar zijn eigen domein toe.

— Wat denkt die gele duivel nu eigenlijk met ons te doen? vroeg Henderson, terwijl hij omringd door een afdeeling goed gewapende Chineezers, aan de zijde van Brand langs het keurig geharkte pad liep, met zijn hier en daar zoo afschuwelijk rood gekleurde kleine steentjes, zijn monsterachtige, bedwelmend geurende bloemen langs de randen en zijn als een laken zoo glad geschoren grasvelden hier en daar.

— Dat is moeilijk te zeggen, James! Ik heb er echter zooveel uit begrepen, dat wij zijn slaven zullen zijn!

— U bedoelt toch zeker niet dat ik borden voor hem ga wasschen, of zijn schoenen poets? riep Henderson verontwaardigd.

— Iets dergelijks veronderstel ik inderdaad, arme James! antwoordde Brand, ondanks zichzelf even glimlachend om die uitbarsting. Hij zal met ons willen prijken en Hu-Wang met ons bezit de oogen willen uitsteken. Wij zullen zijn paarden moeten roskammen, bij feestgelagen moeten dienen, maar alles is immers beter, James, dan ten doode gemarteld te worden in dezen heerlijken, afschuwelijken tuin?

— Voor die opvatting voel ik wel iets, mijnheer Brand! bevestigde de reus. En die gele snuiter heeft ons een niet geringen dienst bewezen, daar moeten wij hem in ieder geval dankbaar voor zijn, ofschoon ik geen steek begrepen heb van zijn praatjes.

— Wij moeten heel dankbaar zijn, James, zeide Brand ernstig, en ik hoop dat ik dien priester zal terugzien, om hem te kunnen danken voor zijn tusschenkomst.

De troep van Pa-Long, zeker wel zeshonderd koppen sterk, en waarbij zich steeds meerderen schenen te voegen, had intusschen den tuin reeds verlaten. Er waren ongeveer veertig beredenen bij. De paarden waren niet groot, maar blijkbaar zeer sterk en taai. Pa-Long was zelf echter op een roestkleurig, vrij groot paard gezeten, klaarblijkelijk van Engelschen oorsprong.

En nu ving een tocht aan, die bijna anderhalf uur duurde, langs een vrij goed gebaanden weg, totdat de stoet eindelijk een geheel afzonderlijk

liggende wijk van de kolonie bereikte, die als het ware overheerscht werd door een huis, uit granietblokken opgetrokken, met een spits toeloozend dak in den vorm van een pagode, talrijke zijtorens, en dat bedriegelijk veel op een vesting geleek.

Dat was het huis van Pa-Long.

Het was omgeven door een menigte andere huizen, waar zijn aanhangers zeker woonden, en de troep verstrooide zich dan ook bijna aanstonds, nadat Pa-Long eenige woorden had gewisseld met een bejaarden man, die vol eerbied met hem sprak.

Er lag een glans van voldoening en zegepraal op het gele gelaat van den Mongool, toen hij nu zijn beide pasverworven slaven wenkte om hem te volgen, en nu trok een kleine troep, niet sterker dan tien koppen, verder naar het steenen huis, dat een weinig hooger lag dan de andere huizen van deze wijk.

— Zou dit niet de aangewezen tijd zijn om de plaat te poetsen, mijnheer Brand? vroeg Henderson op fluisterenden toon, toen de kleine afdeeling op het punt stond, een smalle brug over te gaan, geslagen over een diepe, met water gevulde gracht, die, zooals later bleek, het gehele huis van Pa-Long omgaf.

— Dat zou heel dom zijn, James, verondersteld zelfs dat wij erin zouden slagen, ons te bevrijden van het gezelschap van tien goed bewapende mannen, die ons nauwkeurig in het oog houden. Weet jij hier den weg? Heb je er eenig besef van, waar wij zijn? Zie je kans aan voedsel te komen, en buiten de kolonie te raken, zonder dat het gezien wordt? En heb je mylord vergeten? Weten wij zoo zeker dat hij in de nabijheid is, en slechts op een goede gelegenheid wacht, ons bij te staan met zijn kennis en zijn ervaring?

De reus boog beschaamd het hoofd, en fluisterde:

— Ik ben een hondsvod, mijnheer Brand, dat ik dat ook maar een oogenblik heb kunnen vergeten!

— Voorloopig loopt ons leven althans geen gevaar, en dat is al heel wat gewonnen! Wij kunnen op ons gemak nadenken over de beste manier om hier weg te komen en dan hoop ik vurig, dat wij erin zullen slagen, het spoor van mylord te hervinden!

Juist op dat oogenblik ging een hooge, gewelfde poort langzaam open, en de kleine troep betrad een ruimen voorhof, aan alle zijden omgeven door hooge walmuren, die steil uit de vestinggracht opstegen. Te weerszijden had de poort er boventuit rijzend, kleine wachttorens. Boven de toegespitste daken daarvan wapperden kleine, driehoekige vlaggen van gele zijde, met een blauwen draak in het midden.

Tegenover de ingangspoort verhief zich het groote woonhuis, en de hooge, ebbenhouten deur ging aanstonds open, eenige dienaressen kwamen naar buiten snellen, en vormden een soort van eerehaag voor een kleine, tengere figuur, die nu bovenaan de marmeren treden verscheen en die langzaam afdaalde.

Brand keek naar het gelaat van den Mongool. Het was op dat oogenblik bijna schoon van fierheid en trots, toen hij de vrouw zag naderen en Brand begreep dat het zijn echtgenoot moest zijn.

Steeds nader kwam zij, ter begroeting van haar heer en meester, die trots op zijn paard bleef zitten, de linkervuist in de heup gesteund, totdat zij zoo dichtbij was dat men haar gelaatstrekken goed kon onderscheiden.

Hari-San, de vrouw van Pa-Long, kon achttien of negentien jaar zijn, zij was veel lichter van huiskleur, en haar oogen waren ook veel minder schuin geplaatst dan die van de meeste Chineezers.

Zij zag er heel aardig uit, in haar kimono, met den reusachtigen strik van achteren, en de prachtige, van gouddraad gestikte ibissen op de lichtblauwe zijde van het gewaad. Heur haar was zwarter dan ebbenhout, en hoog opgemaakt boven het lage, gladde voorhoofd. De wenkbrauwen waren zorgvuldig tot op de helft afgeschoren, en als met een penseel bijgewerkt.

Zij knielde eerbiedig neer voor den teruggekeerden echtgenoot, lag zoo eenige seconden in het stof, hief zich toen weer op, en wendde langzaam het sneeuwblanke gelaat, met de kleine, teedere bloesjes op de wangen, als van een mooie pop naar de beide blanken, en toen zag ze weer vragend Pa-Long aan.

Deze was nu eindelijk van zijn paard gestegen en zeide kortaf:

— Zij zijn mijn slaven, Hari-San! Zij zullen ons dienen, en de grootste zal mij van veel nut zijn op den akker. Hij is krachtig en jong.

Dat scheen Hari-San ook al te hebben opgemerkt, want terwijl haar heer en meester verder schreed, zonder verder naar haar om te zien, wendde zij haar poppengezichtje naar den reus toe — en glimlachte op een eigenaardige wijze.

En terwijl de beide gevangenen een toegeschoten en snel op de hoogte gebrachten major-domus op diens wenk volgden naar de dienvertrekken, boog Henderson zich naar Brand toe, en zeide op fluisterenden toon:

— Heilige remtrommel, mijnheer Brand — dat kleine ding heeft tegen me geknipoogd!

— Prachtig, James! Wees vooral vriendelijk tegen haar. Want vergeet het nooit — de glimlach van een mooie vrouw is dikwijls heel wat meer waard dan een leger bewapende mannen!

HOOFDSTUK VI.

WAAR MAGOG OPNIEUW VERSCHIJNT.

Al waren zij in gevangenschap — de beide blanken hadden zeker niet te klagen in vergelijking met het vreeselijke, waaraan zij zoo juist ontkomen waren. De major domus, een dikbuikig, kaalhoofdig man van een jaar of zestig, en die het volkomen vertrouwen scheen te genieten van zijn meester, had hun zoo goed mogelijk verklaard wat zij te doen hadden.

En dat bleek minder erg te zijn dan zij hadden kunnen denken. Brand zou voor de paarden zorgen, en voor de groote, kwaadaardige honden, die overdag meestal in hokken waren opgesloten, en pas bij het vallen van den avond vrij mochten rondloopen over den voorhof, de binnenplaatsen en in den vrij grooten tuin, die zich nog binnen de muren van de vesting bevond. En Henderson zou medehelpen bij het besturen van de ploeg op de akkers,

die aan Pa-Long toebehoorden, en verder bij den wijnbouw, het binnenhalen van den oogst, en andere zaken.

En het spreekt vanzelf dat stilzwijgend werd bepaald, dat beiden hun meester zouden bijstaan als er gevochten zou worden.

En dat men op iets dergelijks rekende, bleek spoedig genoeg uit de haastig genomen maatregelen, waarmede een aanvang werd gemaakt, zoodra Pa-Long zijn jonge vrouw begroet had.

De geheele, afgezonderd liggende wijk werd in staat van verdediging gebracht. Brand zag dien morgen boogschutters in groote getale haastig het voorplein oversteken, met twee pijlkoekers kruiseling over den rug, en hun boog van buigbaar staal in de vuist, een oorlogstuig, dat alleen door zeer krachtige mannen gespannen kon worden. Met dezen boog konden

zij hunne lange, scherpgepunten pijlen, bijna een meter lang, tot op honderden voeten afstand, met onfeilbare zekerheid voortjagen. Er waren ook lansknachten, die kleine ronde schilden droegen, en wier lansen met dezelfde gele, met een blauwen draak versierde vaan voorzien waren, als de jongeman reeds boven de uitkijktorens terzijde van de poort had zien wapperen.

Dan kwamen er ook een paar zeer oude kanonnen aan te pas, die zeker de afgunst zouden hebben opgewekt van iederen verzamelaar. Het waren zoogenaamde „Slangen”, van brons gegoten, zeer lang, en rustend op een affuit, waarop zij zich alleen maar op en neer, maar onmogelijk rechts of links konden bewegen. Dit affuit kon weder op houten rollen worden geplaatst. En die slangen schoten geen granaten af, maar ronde kegels van ijzer, en zelfs van steen, die niet verder droegen dan vijf-, soms zeshonderd meter. Al te dikwijls waren deze kanonnen gevaarlijker voor dengeen die ze afschoot, dan voor den vijand, want zij maakten bij den terugloop somtijds onverwachte wendingen of wel zij sprongen uit elkaar.

Van deze bronzen, met verschrikkelijke draken gedaanten beschilderde kanonnen nu, werd er een twaalftal verdeeld over den ringmuur, of liever daar achter, op een lager gelegen talud, zoodat zij door de kanteelen moesten heenturen. Ook werden er geweldige bakken met olie over groote, houten rollen voortgetrokken, en ijzeren pannen werden daaruit gevuld, die onmiddellijk boven kleine houtvuren aan het koken werden gebracht. Pek werd gereed gehouden, om daar stroobossen mede te drenken, die zouden worden aangestoken, om ze op de belegeraars te kunnen neerwerpen.

In het kort, het was de wijze van oorlogvoeren en van verdedigen, zooals de Middeleeuwen ze kende, en zooals ze in onbekende streken van China ook nu nog veelvuldig wordt toegepast. En wie kan zich daarover verwonderen die ziet hoe de hedendaagsche, met een uitmuntend geweer van het modernste maaksel uitgeruste Chineesche soldaat nog altijd zijn grooten strooioed en heel vaak ook nog zijn papieren zonnescherm met zich medevoert!

Het behoeft niet te worden gezegd dat Henderson en Brand aan deze afweermatregelen het hunne moesten bijdragen. Gewapend werden zij evenwel niet, om begrijpelijke redenen. Zij moesten emmers gereedzetten, met een hengsel van touw, die bestemd waren om met kokende olie gevuld te worden, zij moesten de zware balken gereedleggen, waarmede men de enterladders omver zou stooten en zware rotsblokken aandragen, die de belegerden zouden neerwerpen op de bestormers.

Maar Hu-Wang scheen niet iemand te zijn,

die de zaken onvoorbereid deed. Het was zelfs zeer wel mogelijk, dat hij zich voorloopig om zijn mededinger in het geheel niet zou bekommeren en liever alles in het werk zou stellen om zijn populariteit te vestigen, en zich, als opperhoofd, een grooten aanhang te verwerven. Zijntwege kon dan Pa-Long even lang in zijn afgelegen vestingwijk blijven als hij zelf maar verkoos. Zoo lang hij hem geen schade veroorzaakte, of tweedracht poogde te zaaien onder zijn aanhangers.

Hoe dit ook zij, de geheele dag verliep rustig, en geen aanvaller liet zich zien.

Wie zich wel veel liet zien, tenminste aan de beide Engelschen, dat was de bevallige Hari-San, die zij dien middag dikwijls zagen, somtijds gevolgd door een paar vrouwen, meestal alleen.

En Brand merkte heel goed op, dat de blik van haar zwarte, geheimzinnige oogen met hun raadselachtige uitdrukking, menigmaal dien van den reus zocht, die dan maar eens een kort lachje liet hooren, en een paar malen heel onbeschaamd tegen haar knikte.

Het tengere, Chineesche vrouwtje scheen dat echter volstrekt niet kwalijk te nemen — integendeel! Zij keek vol bewondering naar de geweldige schouders, de breede borst en de sterke handen van dien nieuwen slaaf van haar echtgenoot.

Zooiets had zij nog nooit gezien, en het wekte haar belangstelling, en haar begeerte, om nader kennis te maken met dat gebruinde wezen, dat wel een hoofd en meer uitstak boven de grootsten van haar omgeving.

Een enkele maal kwam zij zelfs schuw langs den reus geslopen, en raakte voor een kort oogenblik met den top van haar vinger zijn hand aan, alsof zij zich wilde overtuigen dat de bruine kleur niet afgaf.

En steeds stoutmoediger was ze geworden, tot ze eindelijk voor hem was blijven stilstaan en iets gevraagd had in het Chineesch, waarop Henderson met een medelijdend ophalen van zijn machtige schouders had geantwoord:

— Hou maar op met je potjeslatijn, lieve ziel! Je kunt net zoo goed Grieksch praten tegen een dooie kat!

De zwarte oogen gingen wat verder open bij het hooren van die zonderlinge in haar ooren zoo rauwe klanken en toen lachte ze, zoodat haar parelwitte, kleine tandjes allemaal zichtbaar werden en ze ging heen, hem nog eens over haar schouder heen aankijkend.

— Ik wil een benzinekraan worden, als ik begrijp wat ze eigenlijk met dat knipoogen voorheeft! bromde Henderson. Ze lijkt me nogal aanhalig, die Chineesche juf. Laat ze maar een beetje oppassen, want haar man ziet er niet

mak uit! Mijnheer Brand, wat zijn dit voor dingen, die ik naar den muur moet brengen?

— Voetzoekers, mijn waarde! Verder zevenklappers, vuurpijlen en andere dergelijke dingen!

— Is er iemand jarig? Gaan we een vuurwerk afsteken? vroeg Henderson, met oogen, groot van verbazing.

— Neen James — maar de Chinees is vast overtuigd dat hij den vijand al half overwonnen heeft, als hij hem door middel van veel geraas schrik in kan boezemen.

Henderson barstte in zulk een daverend gelach uit op het vernemen van zulk een zonderlinge strijdwijze, dat verscheidene andere slaven en bedienden verbaasd naar hem omzagen, en op hun beurt onnoozel begonnen te grijnzen, aangestoken door die uitbundige pret.

Tegen het vallen van de duisternis gebeurde er iets heel onverwachts.

Men hoorde waarschuwend kreten van de wachters in hun torenhuisjes naast de poort en boven op den muur, die de vlakke mijlen in het rond konden overzien, men snelde aanstonds te wapen, beklom de muren — maar al dat vertoon van kracht was alleen maar verspild. Want daar naderde, geheel alleen, met zijn beide poppen in de armen, de priester van Confusius in zijn geel gewaad. De zachte avondwind deed zijn langen, witten baard wapperen. Hij schreed onvervaard op de smalle brug over de gracht toe, en niemand dacht er dan ook aan, hem eenig leed te berokkenen. Hij was het immers geweest, door wiens toedoen de beide kostbare, blanke slaven in de handen waren geraakt van den heerscher, Pa-Long!

Men opende de poort dan ook aanstonds voor dezen welkomen gast, en de priester, waardig en afgemeten, schreed binnen, en begaf zich, zooals het een nederigen dienaar van Confusius voegt, naar de bijgebouwen, bestemd voor de bedienden, om daar het moede hoofd ter ruste te leggen op een hard, houten slaapblok.

Brand en Henderson zagen hem voorbij-schrijden, en toen hij uit het gezicht verdween, fluisterde Henderson:

— Wij zijn dat heerschap heel wat verschuldigd, mijnheer Brand, en wij mogen hem wel dankbaar zijn dat hij tenminste ons leven heeft gered.

— Dat mogen wij nooit vergeten, James! zeide Brand, en peinzend vervolgde hij: Het is vreemd — het is mij alsof ik dat gelaat vroeger wel eens gezien heb! Maar ik zou onmogelijk kunnen zeggen waar en wanneer.

— Wat komt hij hier nu doen, mijnheer Brand?

— Wel, een onderkomen zoeken voor den

nacht. Die heilige mannen hebben zelden een eigen huis en trekken van het eene klooster naar het andere. Zij stellen zich met zeer weinig tevreden, en in hunne nederigheid nemen zij genoeg met een slaappleats te midden der bedienden, en menigmaal zelfs in de stallen.

— Maar als ze nu dit huis eens gaan aanvallen?

— Dan zullen zij zich om dien priester wel weinig bekommeren, denk ik. Hu-Wang heeft alle redenen op hem verbitterd te zijn en hij zag er niet uit als iemand, die zich veel bekommert om den heiligen staat van zijn tegenstander. Het zou hem zeker niet weerhouden, een aanval te ondernemen als hij daar lust in had.

— Geloof U dat zulk een aanval veel zou uitwerken, mijnheer Brand?

— Dat zou ervan afhangen, James! Tegen modern geschut zouden natuurlijk zelfs deze zware muren niet bestand zijn, maar dat heeft Hu-Wang niet, dat staat vast. Wel zullen zijn mannen over goede geweren beschikken, daarvan ben ik overtuigd, want die vindt men thans bijna overal. Maar voor het overige zal hij zich misschien bedienen van onderwetsche belegeringstoestellen, zooals katapulten, stormrammen, aanvalsbruggen en enterladders! Wij mogen nooit uit het oog verliezen dat wij hier in een streek zijn, waar de blanke nog maar hoogst zelden een voet heeft gezet — en dat was dan zeker altijd den laatsten voetstap van zijn leven!

— Zouden wij moeten meevechten, mijnheer Brand?

— Daar zal Pa-Long ons stellig toe dwingen! Maar zie, daar komt de eerwaarde priester aan wien wij ons leven te danken hebben, weer te voorschijn.

— Hij schijnt zich hier geheel en al thuis te voelen, mijnheer Brand! merkte de reus op, terwijl hij den priester in zijn gele kleedij met den blik volgde, die nu langzaam en statig van het eene gebouw naar het andere schreed, met Magog in den arm!

— Wat was het eigenlijk voor een dwaas grapje met dien Magog, mijnheer Brand? vroeg Henderson na eenige oogenblikken.

— Wel, een heel gewone truc, James! Die priester is een sluwe fopper, die uitstekend kan buikspreken! Hij deed het zeker minstens even goed als mylord!

Het gelaat van Henderson betrok, toen hij zacht herhaalde:

— Mylord! Waar zou hij nu zijn, denkt gij wel?

— Stellig in de onmiddellijke omgeving, James! Ik ben er zeker van, dat mylord ons niet

in den steek zal laten, en al het mogelijke zal doen, om ons te bevrijden!

— Maar hoe kunnen wij hier weggkomen, zonder paarden, zonder den weg te weten, zonder wapens?

— Bekommer je daar maar niet om, voor de tijd gekomen is, James! En zie eens, daar is onze kleine Hari-San weer, de vrouw van Pa-Long! Zij heeft bepaald een goed oogje op je! Konden wij daar maar voordeel uit trekken!

Ja waarlijk, daar kwam de vlinderachtige Hari-San alweer aanhuppelen, schijnbaar bij toeval, met haar donkere oogen vast op den reus gericht.

— Een vreemd schepseltje, mijnheer Brand! Het is juist een kleine muis, die aan een beschuit knabbelt! Maar wat is dat nu?

In de verte, van over de vlakke, klonk een vaag gerucht, dat Brand al eerder had meenen te hooren, en dat voortdurend in kracht toenam.

Men hoorde schelle bekkens, doffe trommen, en nu en dan een gillend geluid, teweegebracht, door een zeer groote menigte. En reeds weinige minuten later kon men duidelijk het hoefge-trappel hooren van honden en paarden, en de grond dreunde onder het gewicht van geweldige karren, ieder voortgetrokken door acht of tien paarden, met piepende assen, en allen hoog beladen met oorlogstuig.

Er viel niet meer aan te twifelen — Hu-Wang was in aantocht, en hij ging den strijd aanbinderen met Pa-Long.

Wel bijna een vol uur verstreek, en bijna was de duisternis volkomen, toen Henderson en Brand, bovenop de wallen geklommen, een geweldige menschenmenigte zagen naderen, gewapend met lansen en bogen, stormbruggen, reusachtige gevaarten op wielen, die men tot zoo dicht mogelijk bij de vestingwallen trok, en katapulten, die steenen konden wegslingeren tot een gewicht van meer dan 100 kilo, en die hun armen dreigend ten hemel schenen te heffen.

Overal zag men toortsen gloeien, en het was een prachtig, fantastisch schouwspel, zooals die geharnaste, voor een deel bereden krijgsmacht daar kwam aanrukken.

— Het lijkt wel een film, mijnheer Brand! Ik wist niet dat zoiets in werkelijkheid bestond!

De volgende seconde wist Henderson het zeer nauwkeurig, want vanuit de duisternis

kwam een pijl aansuizen, die zijn vilthoed meenam.

Hals over kop klauterden zij weder naar beneden, om zich in veiligheid te brengen, en zagen dat nu met koortsachtige haast alles in gereedheid werd gebracht voor de verdediging van de kleine vestingwijk. Brand had echter reeds gezien dat die verdediging onmogelijk heel lang kon duren, want daartoe was de overmacht te groot. Hu-Wang had een goed uitgerust legertje om zich heen weten te verzamelen, hij had zich meester gemaakt van alle aanvalsmiddelen, en Pa-Long zou het onmogelijk lang kunnen uithouden met zijn ouderwetsche kanonnen die daar reeds hun brullende stem lieten hooren, op sommige punten van de hooge, steenen omwalling.

De aanvallers maakten een oorverdoovend lawaai, hetgeen nu eenmaal zoo hun manier was, en reeds vielen er hier en daar zeer groote, van brandend, met pek overgoten vlas voorziene pijlen aan dezen kant van den muur, en die bestemd waren, de houten huizen in brand te steken.

Dat was de inleiding, en overal zag men al slaven ronddraven, met emmers water, of een soort van geesels van takkenbossen vervaardigd, om die brandende pijlen dadelijk te kunnen dooven, voor zij onheil aanrichtten.

Men zag de kleine, aapachtige gedaanten der Chineezen aan den voet van den muur krioelen, gereed om een aanval af te slaan, gewapend met zeer groote rechte boomstammen, aan het einde voorzien van een soort van ijzeren klauwen, waarmede zij de stormladders moesten omwerpen.

Een soort van hopman had de beide blanke slaven met ruwe stem naar een bepaalde, vrij zwak verdedigde plek van den muur gedirigeerd, en was vervolgens gesnel, en juist toen zij hem daarheen zouden volgen, nog besluiteloos wat te doen, hoorden zij in de duisternis een stem, die in zeer duidelijk Engelsch, maar op zachten toon sprak:

— Neem deze Chineesche gewaden, trek ze over je goed aan, en kom over tien minuten bij den paardenstal, daar, waar het woonhuis van Pa-Long staat.

Met kloppend hart, hun ooren niet vertrouwend, keken Brand en Henderson naar het kleine pakje, dat hun in de handen was geduwd.

En vervolgens keken zij naar den statigen priester van Confusius, die met plechtigen stap zich in de richting van de stallen verwijderde.

HOOFDSTUK VII.

ONTSNAPT!

En van een vergissing kon toch geen sprake zijn!

Zij hadden de woorden heel duidelijk gehoord, de woorden in hun eigen taal, die misschien de vrijheid voor hen beteekenden.

En het was de volgeling van Confusius, met zijn sneeuwvitten baard, die die woorden gehoord, de woorden in hun eigen taal, die misschien de vrijheid voor hen beteekenden.

Zou het mogelijk kunnen zijn, dat . . . ?

Brand en Henderson keken elkander een oogenblik onderzoekend en zwijgend aan, als om hun diepste gedachten te raden, en toen fluisterde de reus:

— Mijnheer Brand — het was de stem van mylord!

— Ik meende ze ook te herkennen, James, en toch . . . ! begon Brand aarzelend.

— En toch moeten wij dadelijk doen, wat die stem ons beval, mijnheer Brand, geloof U dat ook niet?

— Natuurlijk, James! Maar het zal heel gevaarlijk zijn, want men zal ons wel in het oog houden!

— Dat geloof ik niet, want iedereen is in de weer om de vesting te verdedigen, en ik geloof dat alle vrienden en slaven van Pa-Long te wapen zijn gesneld, en nu de muren verdedigen!

Inderdaad vuurden reeds, onder een oorverscheurend lawaai de ouderwetsche slangen hun bronzen en steenen kogels af en onder een verschrikkelijk gegil schoten de boogschutters, neerknielend achter de kanteelen, hun pijlen af op den vijand.

Nu en dan steeg er met een luid gesis een vuurpijl op, en de naieve Chineezen geloofden werkelijk dat dit zeer geschikt was, om den aanvallers vrees in te boezemen.

In ieder geval hadden die vuurpijlen het nut, dat zij den weg verlichtten voor Brand en Henderson, die, ieder met het pakje kleeren onder den arm, langs den voet van den hoogen verdedigingsmuur naar die plek van het dorp slopen, die hun was aangewezen.

En zij zagen, hoe een kleine gedaante, een soort van schaduw, hen daarbij volgde!

Een paar malen waren zij bijna getroffen door een Chineeschen soldaat, die, doodelijk gewond, met een pijl in de borst of een kogel in het hoofd onder het slaken van een rauwen

gil ruggelings van den muur stortte.

Aan den anderen kant van het steenen gevaarte hoorde men het schuren van de uiteinden der stormrammen en der ladders tegen de steenen, en het was maar al te duidelijk dat de kleine bezetting niet zeer lang weerstand zou kunnen bieden aan de woeste bestorming van een overmacht.

Eenmaal hoorden de beide mannen hoe daarginds, in de vlakke, met een geweldig gekraak van versplinterd houtwerk een der ramtorens ineenstortte. Waarschijnlijk had een gelukkig schot uit een der ouderwetsche slangen een steunbalk geraakt, zoodat het geheele gevaarte omlaag was gekomen in een wolk van stof.

Een luid gebrul van zegepraal steeg aanstonds op onder de verdedigers.

Ook moesten zij zich eenmaal houden, alsof zij vol geestdrift bezig waren aan het verdedigen, toen een troep van dertig mannen, aangevoerd door een geharnast luitenant, met het blanke, in het onzekere licht van fakkels en toortsen flakkerende zwaard in de vuist, voorbij trok, om de zwakke bezetting van een deel van den muur te gaan versterken.

Maar zoodra deze troep was voorbijgetrokken zetten zij hunnen weg weer voort, steeds gevolgd door die geruischlooze schaduw, die stilstond als de beide mannen stilstonden, en tegelijk met hen weer verder ging.

Een bang kwartier ging voorbij, telkens koesterden zij de vrees te worden opgemerkt, en een paar malen moesten zij zich zelfs verschuilen.

Het was een groot geluk, dat de volgelingen van Pa-Long wel aan andere dingen te denken hadden dan aan de beide slaven, want anders zouden zij zeker zoover niet gekomen zijn.

Maar eindelijk bereikten zij dan toch een plek, waar het vrij stil was, en waar het dorp slechts zwakjes verdedigd werd, omdat een aanvaller van dien kant slechts weinig succes zou hebben door de gesteldheid van den bodem.

Er was hier een poort in den ringmuur, die natuurlijk goed gesloten was, en vandaar leidde een weg kronkelend naar omlaag, dwars door de rotsen heen, die echter volkomen ongeschikt waren om er overheen te trekken met stormrammen en paarden.

Een handjevol Chineezers was hier dan ook voldoende, om den toestand meester te blijven.

Op ongeveer tachtig passen afstand van den voet van den ringmuur stonden de stallen, uit leem en riet opgetrokken, en daar bevonden zich de thans nuttelooze paarden, toebehoorend aan Pa-Long en aan de edelen, die zijn zijde hadden gekozen.

Een oogenblik bleven zij dicht naast elkaander staan, en keken onderzoekend om zich heen.

Van de plek waar zij stonden konden zij den ringmuur zien, en de kleine gedaanten, die zich daarboven schimachtig bewogen.

Dat waren de soldaten, in dienst van Pa-Long, die in opdracht hadden, dit gedeelte van den muur te verdedigen. Brand meende bogen en lansen te onderscheiden. Aan den voet van den muur vlamde een rossige gloed, waarschijnlijk afkomstig van het houtvuur, waarboven teer werd gekookt, en waaraan men, indien het noodig mocht zijn, de stroobossen kon aansteken, om die op de aanvallers neer te werpen, wanneer zij tot hier mochten doordringen.

Brand telde niet meer dan vier of vijf mannen, maar het was wel mogelijk, dat er aan den voet van den muur meer waren, gereed om langs de treden der in den muur uitgespaarde trap naar boven te snellen.

En daarginds was de poort, waarvan het beslag glansde in den rossen gloed van het houtvuur.

Twee mannen hielden bij dat vuur de wacht, en wakkerden het telkens opnieuw aan.

Zich diep bukkend liepen Brand en Henderson, na op fluisterenden toon een paar woorden met elkander te hebben gewisseld, op het stalgebouw toe.

Daar gekomen trokken zij haastig de wijde, zijden gewaden aan, over hun eigen kleederen, en plaatsten het hoofddekseel, dat zich daarbij bevond, op het hoofd, een soort van kalotje van een eigenaardigen vorm.

En plotseling begonnen zij te trillen van vreugde, want een welbekende stem zeide een beetje spottend:

— Wees welkom, vrienden! Ik wachtte jullie reeds eerder! Kom snel naar binnen, en neemt ieder een paard. Ik heb er reeds drie losgemaakt, die gezadeld en getoomd zijn. Brand, er is maar één geweer, dat ik heb kunnen buitmaken. Neem jij het, want jij bent de beste schutter. Henderson, steek deze kleine bijl in je gordel en neem dit mes. Ik heb een revolver — het is mijn eigen wapen! Laten wij ons haasten, voordat Hu-Wang zijn kring van aanvallers nauwer toetrekt.

— Edward! Edward! zeide Brand met beven-

de stem, de hand grijpend van den gewaanden priester, en die drukkend alsof hij ze wilde verbrijzelen. Ik dank den hemel dat je weer bij ons bent! Hoe heb je dat toch kunnen doen?

— Dat zou je beter kunnen vragen aan den armen ouden heer, die ergens ten noorden van het dorp aan een boom is vastgebonden, en dien ik van zijn kleederen heb beroofd! Hij was de ware priester van Confusius, en ik nam zijn plaats in!

— Maar die baard? Hoe kom je er aan?

— Daaraan heeft mij een goedwillig schaap geholpen, blank als sneeuw, dat ik zoo vrij ben geweest om gedeeltelijk te scheren! antwoordde Raffles met een glimlach. En de poppen zijn niet van mij, maar het zijn wel degelijk attributen van den Confusiuspriester, alleen heeft hij ze waarschijnlijk nog nooit zoo mooi laten spreken als ik het deed.

— Hoe moeten wij U danken, mylord! zeide Henderson met trillende stem.

— Je kunt mij het best danken, James, door nu haastig voort te maken! Er is daarginds een poort in den muur — maar ik vrees dat die gesloten zal zijn. Toch moeten wij daardoor, want ik weet dat op dit punt geen aanval zal worden ondernomen. Tenminste in de eerste uren niet. Het is moeilijk, zich een weg te banen door de rotsen heen, en juist daarom moeten wij dien weg nemen.

— Maar ken je hier den weg? fluisterde Brand.

— Ik weet alleen dat wij naar het noorden moeten gaan!

— Hebben wij levensmiddelen?

— Ieder paard draagt, in een linnen zak, achter aan den zadel, een voorraad voor verscheidene dagen! Bovendien heeft jouw paard een tasch met tachtig geweerpatronen! En voorts is toch zeker alles beter, dan hier te blijven in slavernij!

— Je hebt gelijk! Het moet gewaagd worden! zeide Brand fluisterend. Wij zullen — ha, wat is dat?

Hij sprong als een tijger toe op een gedaante, die hij zooeven had zien bewegen, en reeds hief hij de vuist op om toe te slaan, toen een zachte stem, de stem van een vrouw, een paar woorden sprak, en Hari-San knielde op den grond neer en drukte haar voorhoofd in het stof.

— Wel voor den drommel — het is het vrouwtje van mijnheer Pa-Long! zeide Brand ten uiterste verbaasd tot Henderson en Raffles, die haastig naderbij waren getreden. Zij schijnt ons gevolgd te zijn, en ik vraag mij af waarom? Maar stil eens — Henderson, jij hebt nog een duchtige verovering gemaakt, het geldt jou!

Inderdaad had Hari-San zich weer opgericht, kroop op Henderson toe, omvatte diens

knieën, keek hem aan met haar donkere oogen, en zei met een vleiend stemmetje iets op een klagenden toon:

— Wat zegt zij toch, mylord? vroeg de reus verbaasd.

— Zij zegt eenvoudig dat ze je niet wil laten gaan, Henderson! Zij wil met je mee. Zij zegt dat ze je slavine is en dat zij Pa-Long wil ontvluchten, dien zij haat. Hij is slecht en slaat haar, zegt zij.

De reus schudde met een kort lachje het hoofd, tilde het Chineesche tengere vrouwtje als een veertje op en zei goedmoedig:

— Dat zal toch niet gaan, klein ding! Ik zou niet weten wat ik met je zou moeten uitrusten. Je zou ons maar in den weg zijn! Is het niet waar, mylord?

Hari-San zeide opnieuw iets, alsof ze begrepen had wat Henderson daar tot haar sprak, en Raffles vertaalde weer, haastig fluisterend:

— Zij zegt dat zij ons van groot nut kan zijn! Zij kent hier den weg door den doolhof! Zij kan ons een sleutel van het poortje verschaffen. Zij wil dat wij hier zullen wachten, en bezweert dat ze ons niet zal verraden!

— Kunnen wij daarop aan? vroeg Brand weifelend.

— Wij moeten het er op wagen! zeide Raffles kortaf. Anders zou er bloed moeten vloeien. Wij zouden de poort moeten openrammen, en dat zou men zeker niet goedschiks toelaten.

En hij sprak haastig een paar woorden tot de Chineesche vrouw, die zich nog altijd aan Henderson had vastgeklampt, en die ijde weg vlug als een hinde. Een kwartier van groote onrust verstreek. Oorverdoovend was nu het gehuil, en het wraakzuchtig geschreeuw der aanvallers en verdedigers, gemengd met het geraas der eeuwenoude kanonnen, het geknetter der geweerschoten, het fluiten der pijlen en het dreuenend, daverend geweld der stormrammen, die op de hoofdpoot van den muur beukten. Het was dus duidelijk dat Hu-Wang zijn soldaten reeds tot op dat punt had weten vooruit te schuiven, achter hun schilden beschermd, en het was misschien een kwestie van een uur, en dan zou Pa-Long zich moeten overgeven, of sterven.

De eerstvolgende minuten konden voor de drie mannen, die daar in de duisternis stonden te wachten, den dood beteekenen.

En eensklaps, zonder dat zij iets gezien of gehoord hadden, stond Hari-San weer voor hen.

Zij had thans juweelen om den hals, en ringen aan de vingers, een soort van diadeem op het hoofd, en zij droeg een vrij groot kistje, dat zij met een vleiend gebaar aan Henderson ter hand stelde.

— Dat schenkt ze jou, James! legde Raffles uit. Het zijn kostbare juweelen. Zij heeft den sleutel! Vlug nu, want over een kwartier kan het te laat zijn!

De drie paarden werden buiten de stal gebracht, en langs een omweg naar den voet van den muur gebracht. Toen zij vlak bij de poort waren, wendden de bewakers van het vuur het hoofd om op het zien van de drie gewaande Chineezers die blijkbaar de vesting wilden verlaten, maar voor zij iets hadden kunnen zeggen of doen, waren zij neergeslagen, en Hari-San stak den zwaren sleutel in het slot — de poort was geopend.

De paarden aan den teugel voortleidend, slopen de drie mannen naar buiten; maar nu werden zij gezien door de soldaten daarboven, en onder woest geschreeuw zonden dezen hun pijlen op hen af.

Brand legde een hunner neder, met een geweerschot, en de anderen verlieten hun posten onmiddellijk en klommen van den muur, om de poort aanstonds weer te sluiten.

Zwijgend trok de kleine groep verder, geleid door Hari-San, langs het gevaarlijk kronkelend pad, totdat zij eindelijk te paard konden stijgen, en met een onbegrijpelijke vlugheid en lenigheid trok het Chineesche vrouwtje, een kind nog bijna, zich aan het paard en het lichaam van Henderson op, en nestelde zich met een tevreden zucht aan zijn borst, terwijl zij nu en dan met half gesloten oogen aanwijzingen gaf over den weg die moest worden gevolgd.

Toen kwam er een zeer gevaarlijk punt, want de vluchtelingen moesten nu de voorposten passeeren van Hu-Wang's leger. — Dat kon niet anders, zoo legde Hari-San aan Raffles uit, daar dit de eenige weg was, voor paarden begaanbaar, die naar de vrijheid zou voeren. Een uur rijdens verder liep diezelfde weg uit op een soort van oude karavaanroute, gemakkelijk te herkennen, en die men slechts in noordelijke richting behoefde te volgen om bewoonde streken aan te treffen, of misschien wel een afdeeling der noordelijke troepen, die zeker geen Europeanen leed zouden doen.

Die weg nu was op dat punt ingesloten door hooge rotsen, en waarschijnlijk zou Hu-Wang hier wel een wachtpost hebben neergezet, ten einde een mogelijke ontsnapping van Pa-Long zelf langs dezen kant te voorkomen, als hij inzag dat zijn toestand hopeloos was.

De paarden werden tot meerderen spoed aangedreven, toen de drie ruiters zich in den hollen weg begaven.

Niemand sprak een woord.

Plotseling zagen zij, in het licht van de maan, twee of drie gestalten als spooksels

oprijzen bovenop den heuvelkam aan hun rechterhand.

— Vluggen! Vluggen! beval Raffles, toen hij een kreet hoorde, als waarschuwing bedoeld, en iets zag glinsteren in het licht van de maan.

Het volgende oogenblik knalden er drie schoten. Hari-San slaakte een zwakken kreet en sloeg krampachtig haar beide armen om den stierennek van Henderson. Het was alsof de reus een doffen klap hoorde, een wee gevoel deed hem een oogenblik het paard inhouden, maar toen dreef hij het weer aan, en het dier sprong hinnikend voorwaarts.

Brand, die achteraan reed, hield zijn paard een kort oogenblik in, legde zijn geweer aan — tweemaal knalde zijn schot — en twee bewakers stortten van de rotsen omlaag....

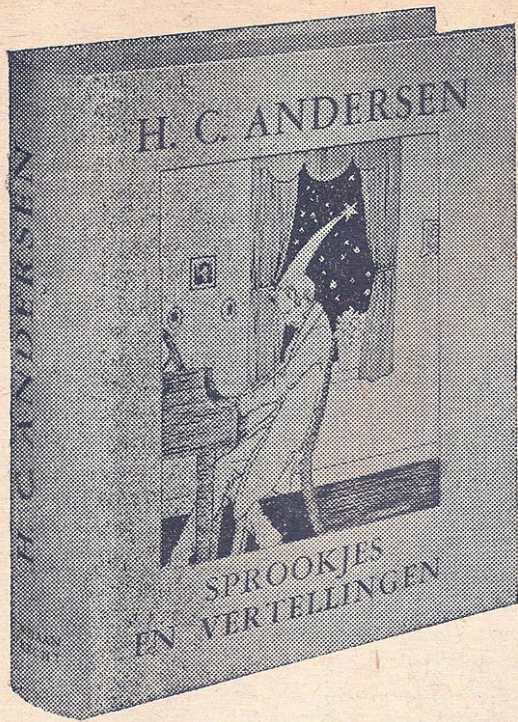
Toen was de weg vrij, en voort ging het weer. Steeds maar voort. Het begon reeds licht

te worden in het oosten, toen het drietal de karavaanroute bereikte.

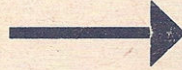
En toen slaakte Henderson een doordringenden kreet. Het lichaam van Hari-San hing slap in zijn armen. Het zwarte haar was losgegaan, en hing langs de zijde van het paard af tot bijna op den grond. Zij was dood. De kogel van den Chineeschen wachtpost had haar midden in het hart getroffen!

De arme kleine Hari-San werd, met al haar juweelen, begraven bij de wegkruising door drie zwijgende, ernstige mannen. Slechts een bloeiende mimosastruik wees de plaats aan waar het kleine, Chineesche vrouwtje met de raadselachtige oogen haren laatsten slaap sliep....

Bijna twee dagen later troffen Raffles en zijn beide metgezellen een afdeeling geregelde, noordelijke troepen aan, waarbij zij zich aansloten. Een week daarna waren zij te Shanghai.

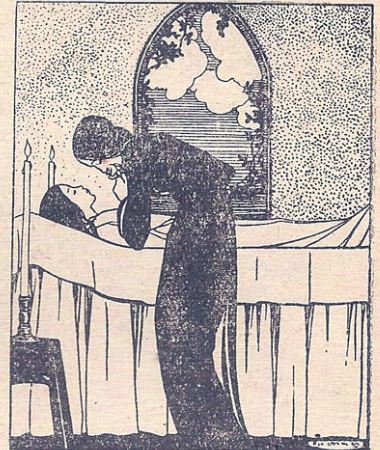
GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

*Andersen's werk is onvergankelijk;
de groote wijsheid daarvan is van
alle tijden, voor oud en jong; ge-
slacht op geslacht wordt er onver-
minderd door geboeid!*

Een ieder kent Andersen als een boeiend verteller. Velen hebben enkele van diens sprookjes en vertellingen gelezen, verspreid in uitgaven en tijdschriften. Een

volledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitgegeven, goedkope editie, gebonden in fraaien luxen stempelband met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maandelijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's Sprookjes goedkope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de 1e maandelijksche termijn ad fl is aan U verzonden.

(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:.....

ADRES:

